

april 2020

Leto 2020

Rdeče morje

1. april 2020, sreda

Shab Abu Shar, Egipt

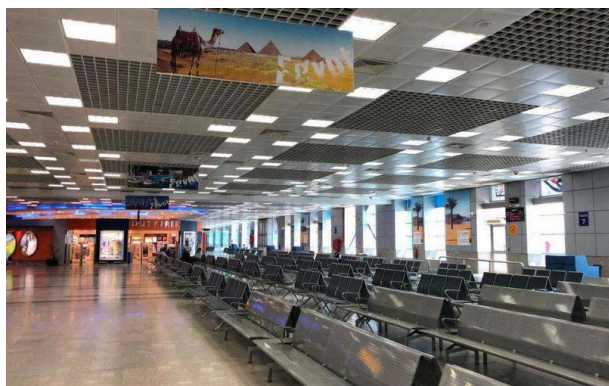
Zjutraj me zbudi telefon. Kličejo me iz ambasade. Iz Kaira. Hmmm... To bo očitno nekaj resnega. In tudi je. Zaradi koronavirusa so se zavzeli za naju in nama uredili, da lahko barko pustiva v marini El Gouna, ki je miljo stran. Zaenkrat je prostor urejen in privez plačan do julija. Plačan? Se šalite? Pa so mi zagotovili, da je v novem interventnem zakonu, ki naj bi bil sprejet danes ali jutri tudi klavzula o pomoči slovenskim državljanom v tujini in da je to sigurno tako. No, fino. Ampak, ali bomo to tudi videli, bo pa verjetno druga zgodba?

Sedaj pa, panika! Da vse prej navedeno velja, se morava prestaviti v domovino. Evakuacija. In to ekspresna. V marini morava biti do dvanajstih dopoldan in ob dveh popoldan naju že čaka taksi, da naju pelje na letališče v Hurgadi. Let je ob štirih. Zadeva ne bi bila problematična, če bi se lahko v marino zapeljala direktno. Pa se ne moreva. Iz reefa lahko prideva samo po isti poti, kot sva vanj prilezla. To je pa ravno na nasprotni strani, kot je marina. In potem sledi plovba okoli reefa do z markerji označene plovne poti v marino. Namesto dobro miljo, sva jih naredila krepkih 15! Od tega debelo uro točno v veter. In val. Z 2200 obrati. Tako se naš Yanmarček ni matral že dolgo časa.

Kakorkoli, uspešno sva parkirana, Mala je konzervirana (samo watermaker mi vzame četrto urico dela) in varno privezana med samimi večjimi plovili. To je dobro v primeru močnejših vetrov, ki lahko pihnejo na tem koncu. Na hitro nekaj zmečeva v potovalko in časa ni več. Taksisti polaga ovinke (na avtocesti) in v popolnoma praznem letališču sva skozi vse kontrole v nekaj minutah. In potem čakanje na let... In med čakanjem je na sporedu pisanje dnevnika - celo letališki internet sedaj čudežno dela.

Pot domov ne bo kratka in bo verjetno precej naporna. Sami posebni evakuacijski leti. Takole nekako gre: Hurgada - London z Easy Jetom danes popoldan, potem London - Frankfurt pozno zvečer z Britishem in nazadnje (jutri proti jutru enkrat, natančneje ob 3:55) z DHLovim avionom v Ljubljano. Spet bova cargo, tako kot sva enkrat že bila, na poti med Port Owenom in Cape Townom. In potem v karanteno v Postojno. Saj, če bi se ne peljala z letali, karantena ne bi bila potrebna, sva itak osamljena že več kot dva tedna, ampak v letalih pa lahko stakneva ta nesrečni virus. Tako so nama razložili tisti, ki se na zadeve spoznajo. Bo že držalo, hic!

In sredi aprila, ko bo sonce pregnalo gripo, se, upam, vidiva s prijatelji na sončku in pivu v Stari Ljubljani...

letališče v Hurgadi sameva

na svidenje Egipt, se vidimo kmalu ... upam ...

v Ljubljani bom pa sanjala o ribicah in koralah ....

2. april 2020, četrtek

Shab Abu Shar, Egipt

Včeraj je bil prvi in danes je drugi. April. Prav veliko se ni spremenilo. Še vedno sva tam, kot sva bila enaintridesetega marca. Naša vrla vlada se ni spomnila na naju in nihče naju ni prevažal po svetu. Tudi DHL nama ni nalimal znamke na čelo. Upam, da bo še dolgo tako in naju ne bodo vtaknili v arest z nobel imenom karantena. Tako, kot so ostale prebivalce Deželice. Nihče ni rad v zaporu, tja pašejo kriminalci, ne potencialni bolniki. In to bi šef parade moral dobro vedeti. Tudi on je nekaj časa prebil tam. Še to: včerajšnje fotografije niso ponarejene, popolnoma resnične so. Tako izgleda letališče v Hurgadi te dni. Nikogar ni tam. Tudi naju ne.

Pa nazaj v realnost. Dan potem se nadaljuje. Dva dni že preveč vleče, da bi bilo snorkljanje prijetno. Torej ne snorkljava. Pravilneje, Vesna ne snorklja. No, kot kaže danes, se bo veter jutri umiril in bo relativno mirno naslednje tri dni. Potem pa spet urlanje do konca napovedi čez deset dni. Vsak dan preko 30 vozlov. Nekaj podobnega sva imela na Fakaravi, kjer sva tudi dolgo vedrila. Samo tam sva potem izplula (ko se je umirilo na 6 bf) z vetrom, tukaj morava v veter. Eno lepo sidrišče je na otoku sredi Gubalske ožine, a kaj ko tam internet ne dela. Ali bi na otočku Tawili počakala na vremensko luknjo je za naju bolj kot ne akademska razprava.

Danes sem tako analiziral vsa možna sidrišča do Port Sueza. Ni kaj dosti dobrih in varnih mest. Če ne bi bilo omejitev v Mediteranu (zaradi virusa so vse države zaprle meje) bi bilo taktiziranje, kdaj pluti proti severu neprimerno lažje. Tako pa ima že tako ena sama enačba še nekaj neznank več.

Delava kolikor imava volje. In dela. Vesna zaključuje bilance in bere zakonske spremembe. Jaz imam časa na pretek, pa ni navodil. Dodatno nama tukajšnji mojstri blokirajo promet preko varnih povezav ter s tem precej otežujejo delo. Med drugim tudi dnevnika ne morem sam objaviti. Brez pomoči vnuka v Ljubljani ne bi šlo. Midva napiševa in nariševa, mu pošljeva paket po mailu in od tam roma preko varne povezave na strežnik. Ročno. Zaenkrat še nekako gre, se bova pa takoj, ko bo prilika, prestavila v kakšno bolj informacijsko gostoljubno deželo.

Sveže hrane imava dovolj in do sedaj je samo paradižnik pokazal znake staranja. Vse ostalo se odlično drži. Danes sva pojedla zadnjo solato kristalko, od sedaj dalje bova za solato jedla zelje. In za prilogo meso. To je v zamrzovalniku, ki je tako nabasan, da ga je potrebno zelo previdno odpirati. Tudi kruh, ki so nama ga dostavili enormne količine, je še ves brez plesni. So far so good (je rekel tisti, ki je padel z nebotičnika, ko je letel mimo prvega nadstropja).

danes je bila vidljivost boljša, vendar ob rahlo rolajočem morju in oddaljenosti skoraj miljo in pol stran, so še kar ok fotografije

visoke palme so mobilcelovski stolpi

danes sem naštela 12 motornih bark, ki so bile za reefom, daleč od naju vsaj 2 milje; to niso turisti, ampak lastniki plovil, ki gredo na morje za svojo dušo ali preganjanje časa

opoldne so bile tako lepe barve morja, zelo vabljivo, le pihalo je zoprn

3. april 2020, petek

Shab Abu Shar - El Gouna NE Reef, Egipt

Veter se je ponoči umiril in dopoldan ga je le še za vzorec. Čas je, da odrineva. Ampak. Ravno, ko sva se spravila, da greva, je zazvonil telefon. In potem še en. In vletavali so maili. Delava do pol enajstih in potem vse skupaj prekineva za eno uro, da izplujeva iz reefa. Precej triki je prvih nekaj milj vijuganja med koralnimi glavami in sonce mora biti visoko, da se lepo vidijo ovire na poti.

Namenjena sva na reef na severu vzhodu El Goune, kateremu ne vem imena. Ampak, vmes je še en reef (ki mu tudi ne vem imena). Za oba mi je Brike povedal, da sta dobra. In na tistem, ki mu ne vem imena, se ustaviva. Vesna gre pod vodo in je kmalu tudi iz vode. Ta ni kaj posebnega, pravi. Privezana sva sicer na mooring line za potapljaške barke, ampak signal za net je šibek, reef ni perla, torej greva dalje. Vnuk ima danes rojstni dan in pogovor bo boljše, če bova bliže oddajniku.

Pa se prestaviva nekaj milj iz reefa, ki mu ne vem imena na reef, ki mu tudi ne vem imena. Brike mi je poslal točno pozicijo mooringa, pa je na njemu že privezana nekaj nadstropna motornjača. Sidrava se poleg, prostora je kljub gneči (gneči?) dovolj. Danes je petek, dela prost dan v Egiptu in veliko domačinov se je odpravilo na morje. Nekaj deset bark, velikih in malih, je okoli naju. Vsi se veselijo, jedo in pijejo ter navijajo glasno glasbo. Na vsaki barki jih je veliko. Mimo naju se pripelje lokalna jadrnica, dolga okoli 9 m, z dvema članoma posadke in desetimi turisti. Le kako je ta-belim uspelo, da jih še niso evakuirali? Bravo! A ja, nihče nikjer ne nosi maske. In vsi so zdravi. In takoj naju domačina pobarata, če kaj potrebujeva, če nama lahko kako pomagata. Ja, to je stalnica tukaj. Vsi so takoj pripravljeni pomagati - za razliko od članov podalpskega plemena.

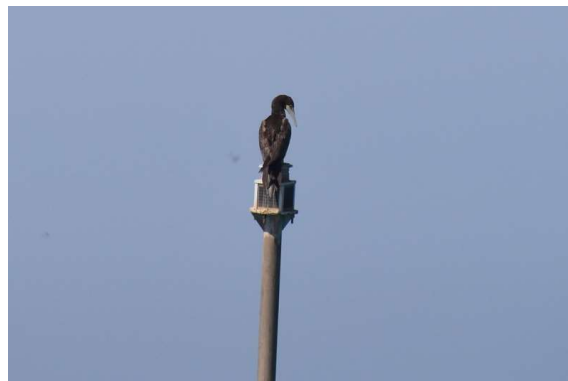
Ko jahturina izpluje, se na štrik priveževa midva. Nocoj ne bo vetra in sva lahko tudi na mooringu. Jaz mooringom načeloma manj zaupam, kot svojemu sidru. Ampak, v Egiptu, mislim, so mooringi povsod dobro narejeni in dobro vzdrževani. Na njih se vežejo domačini s svojimi (velikimi in težkimi) barkami. Do mooringov zato nimajo takega odnosa, kot koncesionarji, ki se jim fučka, če gre kakšna barka na skale. Šit-hepens.

Že popoldan mi je mimoploveči domačin povedal, da v nekaj dneh pričakujejo 20 bark na tem sidrišču, potem mi je še Heebi sporočil, da so Port Ghalib odprli za barke toliko, da se lahko oskrbijo z vodo, gorivom in hrano. In vsa ta rulja bo sedaj odplula proti Suez. Ampak. Kam naprej?

In ko sonce pade v morje, zažarijo druge lučke. Lučke v inox koritu pod mrežo, obešenem na zadnji ograjico. Roštiljada in potem povečerje. Od vse silne gneče sva na reefu ostala sama samcata. Sredi morja. Nekaj milj od najbližjega kopnega.

na prvem reefu kjer sva se ustavila so prišli ribiči in vlekli mrežo; tukaj pa zgleda tako, kot bi barka nasedla in jo porivata?

po dolgem času malce drugačen ptič

neka odvržena zadeva na reef je sedaj ptičje pristajališče; prav glasni so bili

nisem mogla verjeti koliko plovil je na tem koncu

danes je bil res čudovit, sončen vroč dan, kar so egipčani izkoristili za lenarjenje na svojih motornjakih

jadrnica se je pripeljala samo zaradi nas zato, da pofirbcajo kdo sva in če kaj potrebujeva; na barki je bilo slišati med drugim tudi nemški jezik;možno,da so tukajšnji lastniki apartmajev in živijo stalno tukaj

seveda ni manjkalo divjanja s skuterji gor in dol ...

... pa smučanja na vodi tudi ne...

pa še nekaj ribic z današnjega snorkljanja; čudovita ribica

sedaj so mi jasne mreže: girice lovijo...ogromne jate in ko zaplavaš proti njim se ti umaknejo :)

ta reef je bil star, večinoma koral je bilo mrtvih, verjetno od starosti, vendar že rastejo počasi nove...

zaključek dneva: odlični zrezki z zelenjavo in za spremembo kičast sončni zahod

4. april 2020, sobota

El Gouna NE Reef, Egipt

Danes je padel rekord. To je najina najdaljša pasaža. Traja že devetnajsti dan. Do sedaj je bila najdaljša tista med Vanuatujem in Maršalovimi otoki. Ker nama je takrat v doldrumsih crknila bosh pumpa in jih nisva mogla enostavno premotorirati, sva za pot potrebovala 18 dni. In kot kaže, se bo ta rekord v naslednjih dneh le še povečeval. In hkrati se povečuje tudi rekord v najmanjšem povprečnem številu milj, preplutih v enem dnevu na eni pasaži. Danes znaša le še dobrih 7 milj. Bravo statistika!

Spet en izmed pravljičnih dni. Morje 22 stopinj, zrak 28 stopinj, pot iz kokpita v morje 3 stopinje (ma, saj bi bilo bolje reči 3 korake, a se stopinje lepše sliši). Vroče je, kot sredi poletja na Jadranu. Pred (pomladanskim) soncem se skrivava pod tendo in še raje v podpalubju, kjer je temperatura precej bolj znosna. Vpliv morja.

Idilo pa resno moti naša vlada z nedodelano zakonodajo - ki jo moramo, mi proli, dosledno upoštevati. In kako naj jo upoštevam, če se spreminja iz dneva v dan? Ravno sem priredil program za plače na podlagi zakona izpred enega tedna,

pa tisto ne velja več in moram stvar delati na novo. Ah, ja...

Vesna prav tako študira zakonodajo in se podobno drži za glavo, kot jaz. Ob dveh popoldan obupa. Odpravi se v bazen s tako bistro vodo, da se je sploh ne vidi. Lebdimo v zraku! Dve uri je nekje med vodo in zrakom, daleč naokrog plava (ali bi se morda moralo reči, da leti, če je v zraku?) in se na koncu vrne rahlo razočarana. V domovanju rib ni niti približno tako lepo, kot izgleda od zunaj. Le nekaj koralnih glav(ic) je živih, veliko jih je mrtvih.

Dan skleneva ob roštilju. Brazilska govedina pa ni tako dobra, kot egipčanska. Točneje, obupno zanič je in preostanek bo romal v lonec in se skuhal za golaž. Lonec je seveda postavljen na roštilju. Mogoče bo to kaj pomagalo k boljšemu okusu. Tisti, ki prisegajo na dušene stvari (beri: izpod peke) so verjetno v to prepričani.

ti zakoni so mi čisto zavreli glavo, se je treba iti ohladiti v morje

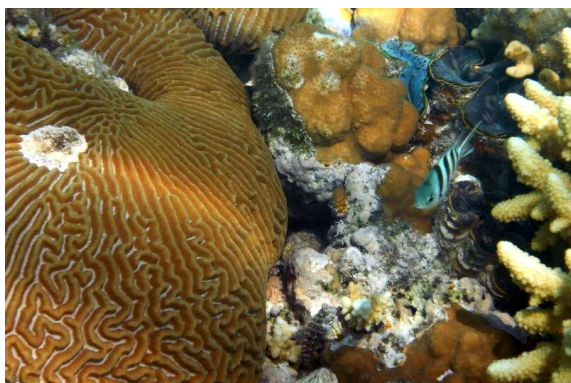
pod vodo nimam orientacije kam iti, pa tudi ne vidi se naprej ...tako, da lahko, da sem kakšen reef zgrešila

teh prozornih meduz je noro ogromno; jo odrineš z roko in se zvije v klobčič

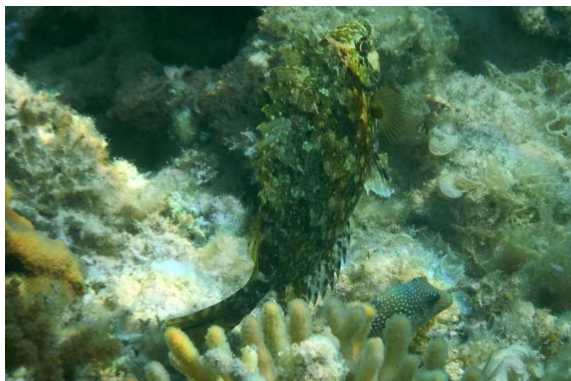
danes je bilo spet motornjač ogromno!

teh trdih koral, včasih res ogromne velikosti je bilo veliko, pa školjk, ki so ves čas odpirala usta; spodaj na fotki se je skrival tudi lion fish

živordeč jež in živomodra ribica

riba se je čisto naježila, prijateljica spodaj se je pa skrivala

odvržena ribiška mreža ni ravno dom ribam in koralam

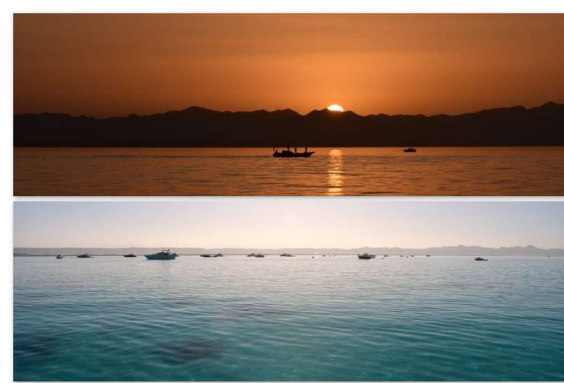
fotografirano iz vode med snorkljanjem

macho tip je skrbel, da je bilo vse okoli njega hrupno s skuterjem ali na jahti

Mala se je v 3 tednih čisto zarastla, pa čeprav jo tudi premikamo

ob 16.00 polno plovil, samo dve uri kasneje pa samo še dva ribiča

5. april 2020, nedelja

El Gouna NE Reef, Egipt

Tale naša vlada je res posrečena. Interventni zakon (ki med drugim določa tudi plače) so sprejeli pred nekaj dnevi, v uradnem listu bo pa objavljen konec tega tedna. In veljati začne dan po objavi. Na mene pa sedaj pritiskajo stranke, da naj jim pripravim spremembe programa. Ker uradnih navodil in tolmačenj še ni, je to vse skupaj sprehod po močvirju. Ampak bom že nekaj naredil. Problem je drugje. Kolikor se jaz kot električar spoznam na zakonodajo, je uporaba zakona, ki ga ni - protizakonita. V nasprotju z ustavo, ki vsem državljanom zagotavlja enake pravice. Tiste pravice, ki jih sprejme državni zbor in so objavljene v Uradnem listu. Hmmm... Tako hudo pa še pod Stalinom menda ni bilo. Pa so ti vladni možje vedno imeli toliko za povedati o nesposobnostih drugih vladarskih družin.

Spet je poletno vroče s temperaturami nad 30 stopinj, brez vetra in s precej sopare (v puščavi!). Danes bo še tako, potem imamo pa spet napovedan veter vse do konca napovedi. Konec napovedi ECMWF je čez deset dni. Tudi ohladilo se bo. Spet bodo temperature okoli 25-26 stopinj. Bova videla, ali ostaneva tukaj ali se kam premakneva. Še so lepa sidrišča v okolici, ampak, tukaj imava dober internet, po oddaljenih otočkih ga pa ni. Bova še videla.

Vesna danes ni šla v vodo. Včeraj je veliko plavala in staknila korona virus. Zvečer jo je bolelo grlo. No, danes je to pošast pregnala iz sebe in po novem je imuna. Dobra lastnost, ki pa na žalost verjetno ne bo prepričala karantenskih mojstrov po svetu, da lahko kam vplujeva. Hic!

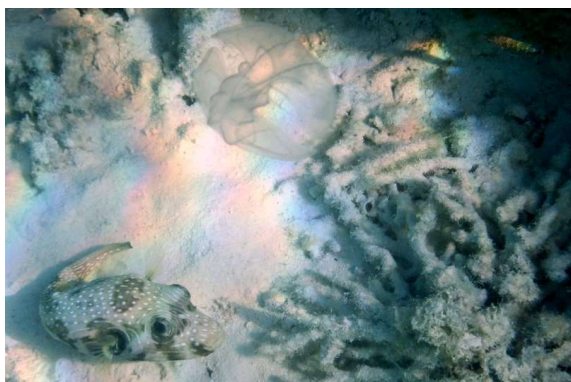
Dvajseti dan na pasaži zahteva nekaj gospodinjskega dela. Pranje perila. Motorček-generatorček sva pognala, vodo in elektriko naredila, pralni stroj zagnala in perilo oprala. Voila!

ribiči

novo jutro, nova kava, ista obala

velikooka riba in meduza

6. april 2020, ponedeljek

El Gouna NE Reef, Egipt

Ponoči je začelo pihati. S severa. Tako kot veter to tukaj vedno počne. In bo počel vsaj še do srede aprila. Brez prekinitve. Samoizolacija na najini zadnji pasaži se torej nadaljuje. Berem, kako se pripravljajo ljudje na potovanje na Mars. Tako nekako, kot midva. Torej sva tudi midva že sedaj primerna za tisto ekipo? Hja, tudi, če sva primerna, ne bi šla. Nisva narejena tako, da bi uživala biti sama. Pasaže nikoli nisva planirala dolge, raje sva se vmes ustavljala. Tudi sedaj bi se, če bi se lahko. No, lahko se, samo z barke v mesto, v lajf, ne smeva. Če morava biti sama, potem je vseeno kje sva.

Je pa še nekaj veter prinesel s seboj. Umetnost. Lotil se barvanja Male. Res, da je precej zanemarjena, še posebej pod vodo, ne zdi se mi pa potrebno, da bi jo v celoti prebarval v oranžno. Če so sosedge na Rarotongi Malo preimenovali v Banana boat (ker sva imela s seboj iz Francoske Polinezije 600 banan in jih delila naokoli), bi jo tukaj verjetno v Orange boat. Vidljivost na morju je le malo več, kot nič (po mednarodnih predpisih o vidljivosti - največja razdalja, kjer se še lahko vidi primerno velika črna plošča v primerjavi z obzorjem). Ves svet okoli naju je oranžen! Še morje je tako (no, skoraj). Egipčani so izdali za danes še drugo prepoved za gibanje naokoli (prva je tista zaradi koronavirusa), zaradi ekstremne količine saharskega prahu v zraku.

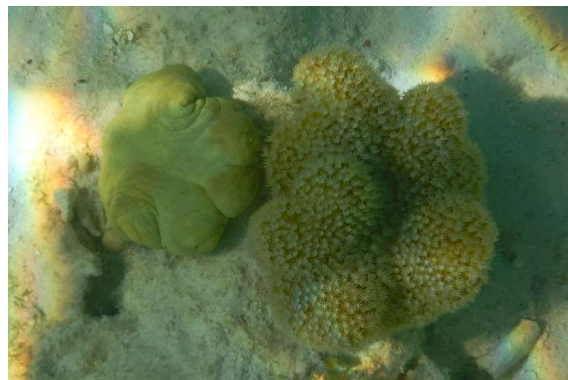
Sicer pa oba spet delava in se pretepava z nedorečeno zakonodajo. Cel ljubi dan. Maili letijo sem in maili letijo tja. Itak je pa to precej piškavo delo, dokler ni navodil. Teh pa kar ni in ni.

Preko dneva je bilo bolj malo vetra, zvečer ga je spet več. In jutri ga bo še več. Zaenkrat ni panike, bomo pa videli, kako bo, ko bo vlekel preko 30 vozlov. Mooring line sem zjutraj podaljšal z našimi priveznimi vrvmi in precej manj zateguje. Pravzaprav, Mala prav lepo visi na dveh petnajst metrskih vrveh, ki se končata na štiri metre globokem dnu.

Zvečer se lotim prenosa filmov. Precej počasi gre to preko mobitela sredi morja. Ma, do jutra bi moral kak filmček že biti na mašinci.

danes tudi nisem šla v vodo, enostavno ni prave volje (ta zakonodaja te čisto ubije), pa mogoče je bilo kakšne pol ure bolj mirno morje... zato stare fotke...

7. april 2020, torek

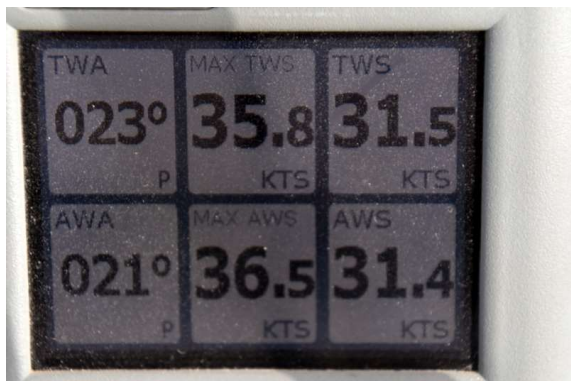
El Gouna NE Reef, Egipt

Filmček do jutra ni bil na Mali. Predno sem zaspal, sem pogledal stanje. 96% ga je bilo že prenesenega. In potem, štorast, kot sem, sem kliknil na "Prekini". In zjutraj sem smel vse skupaj prenašati še enkrat. Tokrat bolj previdno. Najprej sem se priklopil na svojo ljubljansko mašincino, tam vse skupaj prenesel iz oblaka na svoj FTP strežnik, se odklopil od Ljubljane in se v drugem koraku iz Egipta priklopil direktno na strežnik. Potem se od tam prenesel film na svojo mašincino. Sledil je še en korak in sicer prenos iz kompja na veliko platno v majčkenu Mali. Komplicirano? Je, samo, če se kjer koli zatakne (kot se mi je včeraj), lahko od tam nadaljujem. Ni mi treba vsega početi od začetka.

Vesna dela, bere in se repenči. Pa ne nad mano. Niti ne nad vremenom. Še nad virusom ne. Repenči se nad zakonodajalcem, ki je spet pripravil eno grozno zmešnjavo. Na zadnje je bilo tako ob uvedbi davčnih blagajn. Takrat sem se repenčil jaz, takrat so bile samo tehnične težave. Sedaj so sistemske. No, za tehnične še ne vemo, morda so tudi. Nič še ni pripravljenega s strani oblasti. Sedaj so vsaj navodila začeli pisati. Jasno, da so v navzkrižju z zakonom, a vsaj začetek je.

Veter je ponoči in proti jutru kar fino vlekel. Zjutraj namerim 36 vozlov stalnega vetra. To je kar dosti. Angleži temu rečejo "gale" ali kar "force 8", veter z jakostjo 8 Bf. Mala je sicer varno privezana na mooring z dvema 30 mm vrvmi (ki sta podaljšani z dvema 18 mm vrvmi, hic!). Vendar se ob plimi (in skoraj polni luni) preko reefa vali 30-40 cm vala. Čeprav niti ni tako zelo zoprno, mi ni všeč, da trpita sprednji dve bitvi, ko se Mala dviga in spušča na valu. No, ob oseki je precej bolje.

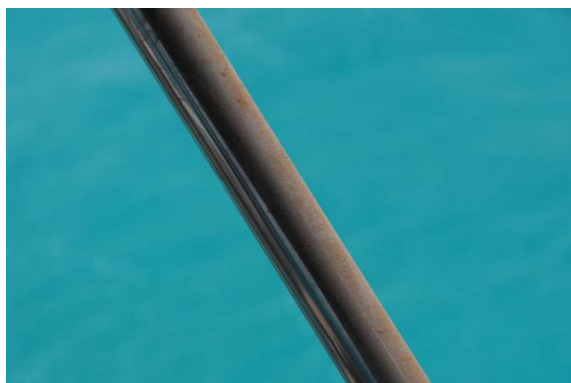
Vetra bo jutri po napovedi manj in v četrtek še manj, vseeno pa premišljuje, da bi se prestavil za enega izmed otokov. Problem je ta sakramenski internet. Na odprtem, kjer so otoki, ga zelo verjetno ni. Brike mi je povedal za en otok, kjer je "weak signal". Upam, da bo dovolj močan, da bova lahko delala. Če ne bo, pa plan B. Plan B ni najbolj prijeten. To je plovba proti vetru. Med 5 in 6 Bf ga bo vsak dan. Vse do konca napovedi čez 10 dni. V torek naj bi ga bilo preko 40 vozlov. No, to je še daleč in upam, da se bo še kaj spremenilo. Na 30, ne na 50...

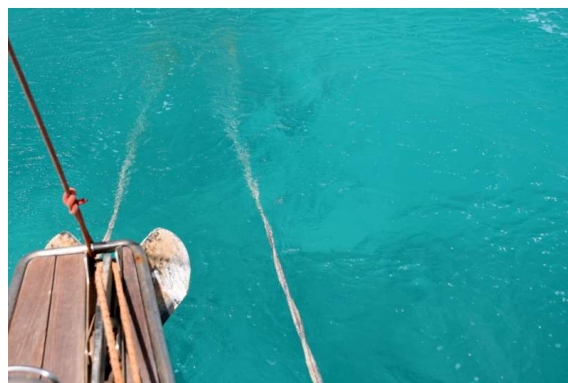
tako je bilo stanje ob sedmih zjutraj

zjutraj se obale sploh ni videlo, celo noč je zelo pihalo, tako, da je bilo v prednji kabini nemogoče spati

peska je v zraku veliko, kamor pogledaš je prilepljen, pa četudi je to štanga od biminija ; dežja, ki bi to spral, pa ne pričakujemo

takole smo privezani na mooring

ob oseki se vidi reef in takrat je vsaj malo bolj mirno morje

kakšna razlika, kajne? fotografija tri dni nazaj: šajba morje, sonce ...

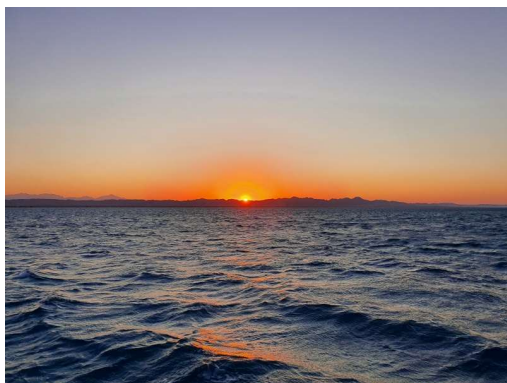
8. april 2020, sreda

El Gouna NE Reef, Egipt

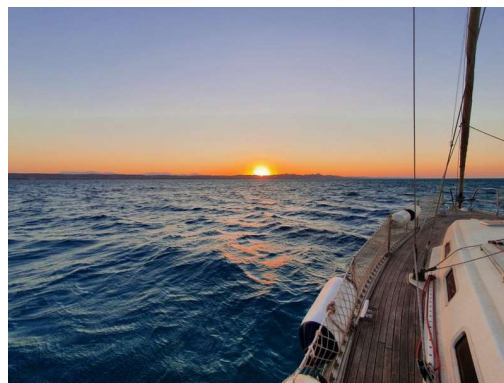
Danes je bilo ves čas pod 30 vozli, morda le na trenutke malo čez. Bivanje za reefom je čisto znosno. Ker imam časa na pretek, se lotim natočiti vodo v akumulatorje. Četrta urica mi zabava vzame. In potem še rutinsko vklopim bilge pumpo za izčrpavanje podtalnice iz reber. Pa pumpica ne črpa nič. A-ja-ja-jaaaah! To pa ni več četrta urica, ampak precej več. Preverim cevi in vse je v redu. Izpod umivalnika potegnem pumpo (ono, up2oil), jo razstavim in ugotovim, da - dela v redu. Vse skupaj sestavim in po novem pumpanje bilga - še vedno ne dela. Nekaj časa si belim glavo, v čem bi lahko bil problem, pa glava ni nič kaj bolj pobeljena. Očitno je črpalka vzela dušo, hmmm... Ok, plan B. Tistih nekaj pljunkov sva izčrpala z bormašino, kot sva to počela nekoč. Zakaj črpalka ne dela, bom pa razmišljal drugič.

Spravim se k programiranju. Ena stranka mi je dala dobro idejo in rad bi jo udeležil. Pa ne gre po načrtih. Trikrat se lotim in skoraj že naredim, ko ugotovim, da sistemsko na tak način ne gre skupaj. Ponovi vajo zdaj! Do večera še ni narejeno, ah ja. Vesna se hoče priklopiti k stranki, pa ji tudi ne gre. Ona ima težave z netom. Ker VPN tukaj ne more uporabljati, poskusi s Team Viewerjem. Prepočasi je za kakršno koli resno delo. Spet bo treba reševati zadeve okoli ovinka. Drug teden, po praznikih...

Ma, saj, če ne bi bilo teh nepotrebnih karanten, bi bila že v Mediteranu in bi bile vse te težave okoli neta že zdavnaj pozabljene. Tako se pa tukaj plaziva in bereva, kdaj bo vse te nepotrebne norije konec. Nepotrebne za nas, prole. Oblastnikom je pa sekira padla v med. Z ustrahovanjem se lažje vlada. Posebej, če si vojak po izobrazbi in ti je domače uvajanje izrednih razmer. So se pa ljudje počasi začeli puntati, se mi zdi. Kmalu bodo vsi (razen nepopravljivih vernikov ljubljene vodje, jasno) spregledali, da jih oblast vodi žejne preko vode. Tudi tako spletno stran se že (še) da najti: <http://drzavljan.simplesite.com>. Danes je bila še dostopna, kdaj jo bodo pa cenzurirali (v skladu z zakonom o izrednih razmerah, jasno), pa ne vem. Tam je lepo zbrano vse tisto, kar smo ljudje, ki znamo brati statistiko, vedeli že ves čas.

23. dan karantene
.... ni kaj, veter piha, za kopati ni

je pa vsaj sončni zahod lepe barve in ne peščeno bled;
Mala je vedno bolj oranžna od peska, kamor pogledam je pesek, pesek ...

9. april 2020, četrtek

El Gouna NE Reef, Egipt

Današnji plan je bil, da se premakneva za sosednji otoček, 16 milj proti severu. Veter naj ne bi bil premočan in razdalja je majhna. Ampak, plani so zato, da se spremenijo. Jasno, kot beli dan! Prav rad bi se premaknil, samo ne vem, ali bova imela dovolj spodoben net za delo? Bojim se, da ne. In dela imava oba ogromno s tem šalabajzerskim zakonom. Spet so drugačna tolmačenja s strani finančne uprave. Tretja navodila v zadnjih treh dneh. In vlada verjetno misli, kako dobro dela, To verjetno celo na veliko oglašuje po medijih. No, ne vem, ugibam. Ne sledim slovenskim medijem. Ampak tako je običajno, bolj kot oblast zamoči, bolj se na vse pretege hvali.

Kakorkoli, še dobro, da nisva izplula, dan je bil do zadnje minute zapolnjen z delom. Oba sva na visokih obratih. Morda se premakneva jutri, ko se začnejo prazniki. Morda. Ali pa tudi ne. Se bova jutri odločala o tem.

So se pa zato drugi premaknili k nama, spet je polno sidrišče motornjakov iz El Goune. Veter piha tam okoli 25 vozlov, kar se meni zdi preveč za čofotanje, pa domačinske turiste to prav nič ne moti. Veselo skačejo v vodo in plezajo nazaj na svoje kopalne ploščadi.

Midva zakuriva roštilj, kar je zaradi vetra na meji možnega. Pokrov moram nastaviti tako, da naredi malo zavetrja mreži, sicer bi bilo zabave hitro konec in vročina na mreži bi bila bolj primerna za taljenje železa, kot pečenje steakov. Spet uporabim dodatno še ono čudežno oglje iz Grčije (z napisom "For restaurants only") in v Birtiji Chez Mala se, po mesu, na roštilju skuha še fižol. Tisti fižol, kupljen še v Južni Afriki daljnega leta 2016. Kdo ve, ali je to še vedno užitno?

blizu nas ribiči, polno praznih vrš se vidi, z nečim so tolkli tako glasno, da sem jih še na Malo slišala; kaj so tolkli žal nisem uspela videti, ker Mala se rola in je bilo težko izostriti sliko na tako daljavo

transfer domorodke z dinghijem na drugo jahto ... očitno sem samo jaz tako zbirčna, da ne skačem naokoli v kopalkah, ker piha

danes se kuha rjavi fižol, našla en star fižol, upam, da bo užiten, saj je eno leto nazaj rok uporabe potekel

10. april 2020, petek

El Gouna NE Reef, Egipt

Ne morem brez jamranja čez državne uradnike in vladarje, ki sprejemajo čudne odločitve. Spet nova navodila! Tokrat že četrta po vrsti. Vsa dejstva kežejo v smer, da so se zdravniki o koronavirusu zmotili v fundamentu. Sploh ne napada pljuč, ampak glavo. Na to bi morali pomisliti že, ko so objavili simptome. Glavobol je očiten znak, da je glava napadena. Dokaza ni, ne bi bilo potrebno navajati, saj vsak ve, da če se udari v glavo (glava je torej na nek način napadena), ta boli. Hujši kot je napad, bolj boli. V nekaterih (redkih) primerih je izid tudi smrt, čeprav večina napadov mine brez posledic in veliko je primerov, da se uporabnik glave sploh ne zaveda, da je bila glava napadena. Ja, to bo to! Virus napada glavo. QED.

Petek je in ob petkih se počiva. Ob petkih se gre opoldne k molitvi. In potem na kopanje. Spet je okoli naju vse polno velikih in še malo večjih jaht, polnih gostov. Sami domačini, Arabci, ki dopustujejo v El Gouni. Mladenke (in tudi malo starejše mladenke) so vse po vrsti v bikinkah, kar nama nekako ne paše v to kulturno okolje. In mislim, da sem s tem pogruntal, zakaj se vozijo na kopanje na tale reef, ko bi se pa lahko mirno kopale tudi na bazenu ob hotelu. Ali pa na hotelski plaži. Mislim, da je vzrok v tem da so tukaj daleč od oči. Oči sosedov in oči Boga. Bog namreč vse vidi in vse ve. Razen, če se opazovanec nahaja dovolj daleč od oči - sosedu.

Spet delava cel dan, slabih 40 mailov mi je priletelo samo danes, na predpraznični dan. Koliko jih je dobila Vesna, raje ne vprašam. Običajno jih dobi več, kot jaz. Precej več. Še dobro, da se na telefone ne javljam z izgovorom, da je to predrago. Potem sploh ne bi mogel nič delati. Res se mi bi prileglo malo odmora...

nič nimam proti motornim čolnom, le malo bolj počasi voziti se mimo drugih plovil bi se pa le spodobilo; ko gredo mimo, se še deset minut intenzivno rolava levo desno in paziva, da kaj ne odleti na tla

očitno je nadaljevanje El Goune še v izvajanju ali pa je denarja zmanjkalo

El Gouna marina, mi je kar žal, da se nisva ustavila z avtom in pogledala kako zgleda ta resort po 10 letih

včasih teh hribov sploh ne vidimo, kadar je polno peska v zraku

11. april 2020, sobota

El Gouna NE Reef, Egipt

Danes je bil v planu premik na bližnji otok. Sidrišče tam je v redu, internet je pa vprašljiv. Ampak, saj je vikend in še prazniki sva si rekla. En dan bova pa že lahko brez neta. Če ga ne bo, se jutri vrneva nazaj. Ampak, že med kofetkanjem prileti mail. In potem še naslednji. Ni jih bilo sicer niti približno toliko, kot včeraj, ko sem naštel (ja, prav štel sem jih iz radovednosti) natančno 76 prejetih in poslanih mailov skupaj. Kmalu mi je bilo torej jasno, da z izletom ne bo nič.

Delava v miru. Piha cel dan, pa ni nič posebnega, 4-5 boforov, v sunkih do 26 vozlov. Za naju je to sicer preveč za čofotanje, a domačinov očitno ne moti. Kajtarji so glavni na sceni. Ostali pa skačejo z bark v vodo kot veliki in nasploh se lepo zabavajo. Corona-time! Požvižgajo se na odredbe, ki so tukaj (vsaj uradno) precej stroge. Še Vodafone in Orange sta preimenovala oznako omrežja, ki se izpiše na telefonu. Vodafone je po novem Stay at home in Orange se imenuje Stay safe. Insane!

Zjutraj je čisto blizu mimo naju priplul ribič in imelo naju je, da bi ga pobarala po ribah. A kaj, ko fantje ribiči ne govorijo angleško. In midva ne arabsko. Sva pa zato malo pomislila, da bi morda le bilo dobro organizirati koga, ki bi nama pripeljal svežo zelenjavo in kruh. Vsega ostalega imava še dovolj, v teh dveh kategorijah, pa se je že prižgala rdeča lučka. Še za dan ali dva je obojega in potem bo nastopila lakota na Mali. Ko je lakota, se je meso, jasno. Nazadnje so nama hrano dostavili pred natanko 16 dnevi. Kruh lahko tudi spečeva, zelenjave pa sredi morja ne moreva nabrati. No, nabrati je tudi na kopnem ne moreva, tam je puščava.

Net veselo kurim za kopiranje filmov iz Ljubljane. Tukaj je to poceni, en film me stane med 40 centi in enim evrom. Torej, prenašam jih veliko, gledava pa bolj malo. Enostavno ni časa in po celodnevem delu sva tudi že toliko utrujena, da zvečer kmalu zaspi. Morda bo pa jutrišnji dan bolj umirjen...

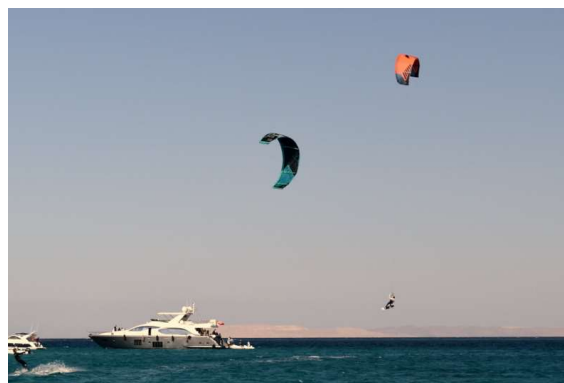
ko pogledam proti obali, me oči zabolijo od sonca, ki se blešči v morju ...

ko so čisto zraven nas, nekako ne morem usmeriti fotoaparata v njih ... tako, da to je bolj paparazzo od daleč :); se je pa ta ista mladenka (vsaj od daleč videti) tudi takole sončila :)

pa še malo paparazzo

ne samo po morju, tudi malo po zraku :)

odlično !!

najrajši pa očitno kajtajo med plovili

ta dva sta šla mimo naše barke zelo na tesno ... ni dosti manjkalo in bi se jadro zapletlo v našo barko

...to dekle mi je delovalo kot inštruktorica ....

12. april 2020, nedelja

El Gouna NE Reef, Egipt

Corona time. Vse je v tem duhu, tudi današnji dnevnik. Napisan po urah, je v skladu s poročanjem iz domovine. Samo, da je napeto, vsebina ni pomembna. Praznik gor ali dol. No, pa gremo!

4:50 Vstanem, za horizontom se začneja svetlikati. Grem na vece in iz sebe spravim nekaj tekočine, kjer virusa sigurno ni. Zaspim nazaj.

7:12 Dokončno se zbudim, sonce je že visoko, v roke vzamem telefon in berem. Lasje mi gredo pokonci, ko zasledim, da v Deželici sploh ne mislijo odpreti mej. Tako bo, kot je bilo v Rusiji v času Stalina. Še zid naj sezidajo na meji (po vzoru Trumpovega), pa bomo končno dočakali najboljšo od vseh možnih demokracij na svetu.

7:58 Vesna se zbudi in ob kavici razmišlja, kako bi nabavila svežo hrano. Poklicati bo treba v marino za food delivery. Po zajtrku, sedaj je še prezgodaj. Pripravljava seznam. Tja dava, poleg ostalega, tudi Shiraz, Western Cape, vintage 2018, 5 kartonov.

8:16 Shiraz umakneva s seznama, ipak smo v muslimanski deželi.

9:43 Dobiva informacijo iz prve roke. Barbara sporoča slabo novico iz Aten. Računal sem, da bo Grčija odprta v začetku maja, pa sedaj nisem več prepričan. Kafiče imajo v stalinskem režimu in tako bo do srede junija. Baj. Malo razmišljam, če ne bi šel enostavno tja in prijavil emergency. To po pomorskem pravu špila. In Grčija, za razliko od Naše lipe, to pravo spoštuje. Problem je, ker me lahko naženejo, ko pogoji ne bodo več izpolnjeni. In kam potem? Razmišljam dalje. V marino tam ne smem, to je problem. Kaj, ko bi začela s pogajanjem z oblastmi. Imava prijatelje, ki imajo prijatelje pri port policajih. Mogoče lahko kaj uredijo. Bomo videli. Sicer bom pa poklical na našo ambasado, oni sigurno lahko vse uredijo. Najjači su!

10:15 Kličeva v Abu Tig marino v El Gouni in se začneva pogajati za dostavo. Zapleteno je. Mladi Mustafa nekaj menca in nikakor se ne moremo razumeti, na katerem privezu sva. Na sidru sva. Pošljeva mu lokacijo preko Whatsapp, pa še kar naprej sprašuje kateri privez nama je najbližji (do vhoda v marino je krepki dve milj).)

10:55 Mustafa končno pove, da je od sinoči od enajstih zvečer dalje "sea closed". Nihče ne more niti notri, niti ven iz marine. Food delivery ni možen. Očitno ne bom umrl od virusa, ampak od lakote. V statistiki bom pa naveden, kot žrtev virusa, kar pravzaprav niti ni prav daleč od resnice. In ta virus bo tako v vseh statistikah še bolj smrtonosen. Naju bodo sigurno dali na seznam tako v Sloveniji, kot v Egiptu. Kakorkoli, Mustafa pove, da morava poklicati obalno stražo in prositi za dovoljenje ker imava v skladu z mednarodnim pomorskim pravom pravico do preživetja (brez hrane se pa živeti ne da).

11:02 Stik vzpostavim z Brikeom, ki mi potrdi, da ima Mustafa prav (res je treba nekako preživeti).

11:13 Major obalne straže razloži, da je sea res closed ter da on nima pravice odrediti izjeme. Poklicati morava polkovnika, njegovega nadrejenega, v Hurgado.

11:15 Pri Brikeu preveriva in potrdi, da je res tako. Kličeva polkovnika. Ne javi se.

11:22 Polkovnik ima zaseden telefon.

11:36 Polkovnik se ne javi.

12:15 polkovnik se ne javi.

13:10 Polkovnik ima zaseden telefon.

13:11 Polkovnik ima zaseden telefon.

13:12 Polkovnik ima zaseden telefon.

13:13 Polkovnik se javi in poleg pogovora z nama igra še igrice na računalniku in se mesedžira z ženo. Multi tasking par excellence. Sigurno vojak z umetno inteligenco. Po petih minutah try and fail pogajanj končno privoli, da je food delivery lahko izjema in da je torej možen. Da bo on poklical v El Gouno in jim povedal, da je on, polkovnik Olig, osebno odobril to akcijo v izključne namene humanitarne pomoči in da gredo njemu vse zasluge v reševanju dveh življenj na morju shiranih ljudi. Da nama torej prijatelj iz El Gouna lahko pripelje nekaj zelenjave (in na šverc še veliko mesa, da imamo potem lahko barbekju). Zelenjava je pokvarljiva roba in je na seznamu predvsem zato, da se pridobi permit, pa tudi če jo potem pelje nazaj.

13:22 Brike obljubi, da bo nabavil hrano in se zmenil z oblastmi, da nama jo pripelje. I'll do it for you, še napiše, kar v prevodu v slovenščino pomeni, da bo usluga precej draga.

14:55 Capt. Heebi mi zagotovi, da sailing permita za Sueški kanal ne potrebujem in da greva skozi lahko tudi takrat, ko nama bo že potekel. Poteče nama drugega maja. Do Sueza je še okoli 180 milj in na voljo imava slabe tri tedne. Bova zmogla?

15:29 Nič se ne dogaja, zato pišem dnevnik na zalogo.

16:08 Še vedno se nič ne dogaja, pojeva zadnje sveže zelje v solati.

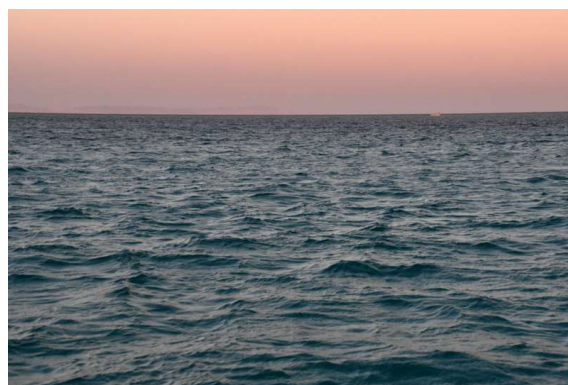
16:21 Stopiva v kontakt z Jasminom na Samosu. Kolikor je njemu poznano, bo Grčija mogoče vseeno odprla meje 3. maja. Končno en pozitiven ukrep.

18:01 Še vedno se nič ne dogaja, ampak v duhu strašilnega poročanja je potrebno objaviti kakršno koli novico, pa čeprav novico, da ni novic.

18:55 Mrak je in odpraviva se v kino. Bojim se, da bo jutri spet zelo naporen. Današnji, praznični, je minil v pravem spokoju. Redakcija današnjega dnevnika se s tem zaključuje.

najino velikonočno kosilo: zadnja zeljnata glava s fižolom, ki mu je rok trajanja potekel že pol leta nazaj, vendar z odličnim bučnim oljem

danes v celem dnevu videla od daleč le tri ribiče ... in to je to ... kakšna razlika napram včeraj ....

13. april 2020, ponedeljek

El Gouna NE Reef, Egipt

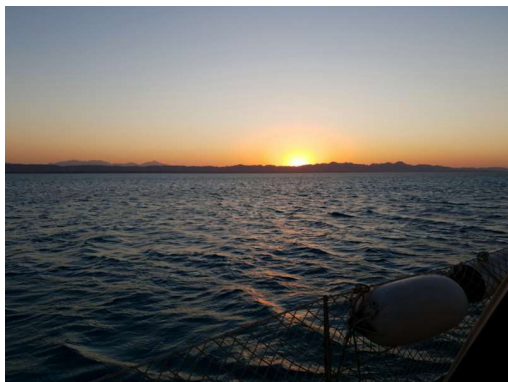
Prav veliko se tudi danes ni dogajalo. Službeno je bil to čisto običajen praznični dan. Za praznike se pri nas dela, hic! Pa ni bilo prav hudo. Dve napakici sem še popravil odgovoril na nekaj mailov ter opravil eno telekonferenco. Vse kaže, da je program več ali manj delujoč. Do naslednjih sprememb navodil, jasno. Jaz si enostavno ne morem privoščiti, da objavim,

da bo narejen čez en teden, kot si to lahko večje in bolj znane programske hiše.

Zgodba s food delivery se nadaljuje. Ker naju nihče ne pokliče, kot smo bili domenjeni, sva midva poklicala njih. Colonnello se najprej javi, ko izve, kdo ga išče, prekine in se ne javi več. Pa napišem Brikeu, da mi je žal, ampak z njegovim poslom zelo verjetno ne bo nič. Panika! Sedaj se je resno angažiral in skače od Poncija do Pilata. Posel tedna (drugega itak sedaj ne more početi) mu polzi iz rok. Bo on poklical colonnello in se zmenil. Bomo videli. Manjana.

Če je že s hrano tak problem, niti pomisliva ne, da bi dala polniti plinske jeklenke. Najino geslo je po novem: s plinom racionalno. In to tudi storiva. Danes je namreč na sporedu ogrevanje vode za tuširanje in pomivanje posode. In ko je prižgan motor, narediva spotoma še vodo za pitje in umivanje. In spečeva kruh. To je bilo dopoldan. Popoldan sledi nadaljevanje. Druga runda kruha se speče po večerji na roštilju. Vso neplinsko energijo je potrebno uporabiti.

Dan je lep, sončen in ravno prav topel. Noč, ki prihaja bo pa vetrovna. Proti jutru bodo sunki okoli 35 vozlov. Sunki tukaj so drugačni, kot jih poznam z Jadrana, kjer piha burja. Sunki tam pridejo v trenutku in trajajo trenutek. In v tem trenutku so peklensko močni. Sunki tukaj pridejo počasi in trajajo pol ure. V tem času je to v bistvu kar konstanten veter. Vremenske napovedi sem se zato navadil gledati tako, da preverjam jakost sunkov in ne povprečnega vetra. To je potem tisti veter, ki ga lahko pričakujem. Kaj bistveno več ali manj ga ne bo.

že deseti dan na istem sidrišču, isti pogled na obalo, in ostalo je samo na pogledu ...

ta ribič je že včeraj bil na istem mestu kot danes; pa sem mu mahala, pa ni bilo odziva ... hm .. bil je pa tudi edini na našem koncu v celem dnevu

živo rdeči jež v družbi školjke z odprtimi ustmi :) ... no, stara fotka iz tega reefa, danes spet ni bilo kopanja, preveč vetra

res se mi že zelo toži po snorkljanju .... simbioza korale in školjke

14. april 2020, torek

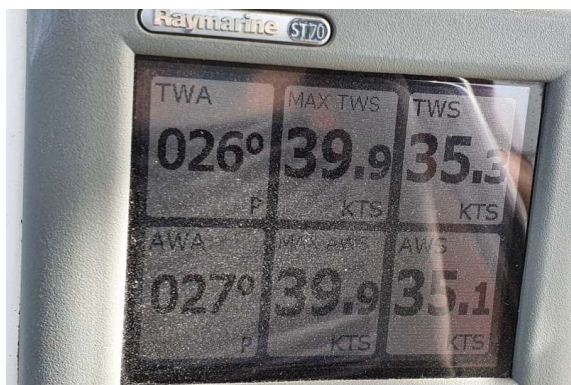
El Gouna NE Reef, Egipt

Noč je minila v redu, s soncem se pa dvigne veter. Na kratko prižgem instrumente in najvišja povprečna hitrost vetra ni niti 40 vozlov (samo borih 39,9 mi piše na displayu). Morje je razpenjeno, vala pa za reefom ni več kot nekaj deset cm. V redu sva. Mooring line sredi mivke drži kot bi držalo naše sidro. Itak sem ga potem, ko sva se nanj privezala testiral na vetrove do 40 vozlov in je zdržal. Če je takrat, bo najverjetneje tudi sedaj. In ker Moana ve, za kakšen veter testiram holding, mi tudi ne pošlje več vetra. Logično, boginja Moana je moja dobra prijateljica. Da je situacija pod kontrolo, največ pove podatek, da so poleg naju na podvodne štrike privezani trije ribiči. Manjši so od Male. Oni že vedo, kje je varno.

Se pa spet nič ne vidi. V zraku je toliko prahu, da je nekaj milj oddaljena obala za nas nevidna. Če se v tem prahu zadušiva, bo sigurno kriv koronavirus. Ta vpliva na dihala, to je vendar splošno znano. Danes me je poklical sorodnik in ponudil pomoč pri veleposlaništvih po svetu. Da mi pomagajo. Ah, ja... le kaj mi bodo pomagali? Dokler Vilijem in družina ne bo ocenila, da si je nabrala dovolj bogastva in da so postali ekskluzivni lastniki Sveta, toliko časa bo ta vojna trajala. No, lahko, da bodo poraženi, se pa bojim, da je to manj verjetno. Dobro so zastavili pri vseh pomembnih svetovnih politikah in institucijah in za enkrat vse kaže na njihovo zmago. Res pa je, da je tudi Dolfe dobro zastavil drugo vojno, pa na koncu ta kratko potegnil. Bomo videli, ta vojna je še mlada.

In bitka se za mene bije z obvladovanjem konfuzne zakonodaje. Boj je krvav in dolgotrajen, ampak vse kaže na mojo zmago. Dobro se držim. Danes, na dan največje ofenzive, sem pridelal en sam popravek. To je dobro, če vem, da jih je bilo v času priprav na dan D dnevno na sporedu kar nekaj. Je pa vseeno število izmenjanih emailov in vibriranih sporočil ogromno. In vsako vprašanje je drugačno in vsakemu se moram posvetiti. Naporno. Danes zvečer verjetno ne bo volje za kino, čeprav imava po novem v ladijski filmoteki že nekaj filmov z letnico 2020. Kar po steklu in zraku so prileteli. Niti dostavnih trotoev nisva potrebovala. In ne Brikeove ladijske dostave, ki jo je vrli colonel blokiral. Če je vojna, je vojna za vse, je colonel pribil Briku. Tudi za Malo!

Smrt koroni, svoboda narodu!

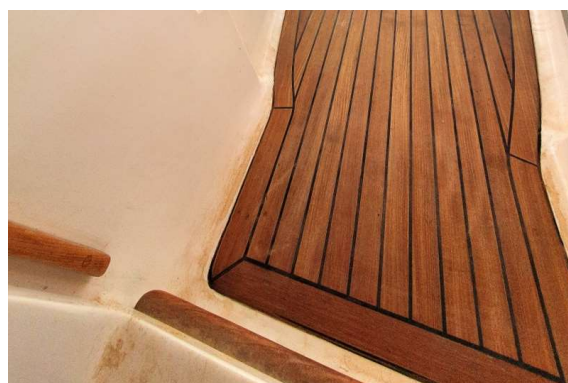
zjutraj ob osmih so takole kazali instrumente...samo ,da sem odkrila instrument, se je prah nalimal na display, zato se bolj slabo vidi

pogled iz kokpita... obale se skoraj ne vidi :(

očitno so ribiči kar prespali tukaj, ker si drugače ne predstavljam, da bi pluli do sem v takem močnem vetru.... zvečer so še vedno bili .. dobri so , oni že vedo ali je hudo ali ne ..

včeraj je bil kokpit očiščen, snežno bel ... danes poln peska...kamor pogledaš pesek, pesek ...

15. april 2020, sredo

El Gouna NE Reef - Merset El Qad Yahya, Egipt

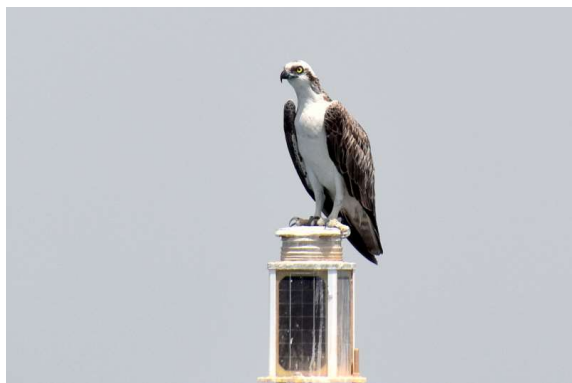
Veter se je zjutraj povsem umiril. Ob osmih se odveževa z dna in odmotoviliiva z reefa. Na začetku celo dvignem jadra, pa jih kaj hitro tudi pospravim. Vetra je premalo celo za motorsailanje. Med 0 in 1 Bf niha, v sunkih do 5 vozlov. Hic! Pot naju vodi mimo otoka, ki je bil najin (odpovedan) cilj preko vikenda. Preveriti želiva pokritost s signalom mobilne telefonije. Pokritost je odlična, oddajnik je sredi morja, nedaleč stran. Ima pa eno napakico. Ni Vodafonov, ampak Orangeov. Vedno

sva jemala po dve simki od dveh operaterjev, ravno zaradi pokrivanja. Tokrat pa ne. Hja...

Tukaj torej ne moreva ostati, zato nadaljujema preko preliva, kjer imam spet zanimivo izkušnjo. Pravokotno (po pravilih) prečkam traffic separation zone in z eno veliko kontejnerico sva v koliziji na okoli kabel natančno. Ona, ne glede na to, da je 300 m dolga, ima po več pravilih prednost in jaz se ji moram umakniti. In se tudi ji, tako da zavijem 20 stopinj po njeni krmi. In, glej ga zlomka, tudi ona zavije 10 stopinj po mojem premcu. Po pravilih ji ne bi bilo potrebno spremeniti smeri niti za stopinjo, pa jo je. Vedno znova sem vesel takih majhnih a včasih sila pomembnih gest velikih napram nam, majhnim. Nam, ki po morju plujemo iz veselja in ne potrebe. In samo delamo gužvo, nič drugega. Kako že pravijo Angleži? Iti na morje zaradi hobija, je podobno kot iti v pekel iz čistega veselja.

Shab Ali, reef s farmo naftnih črpalnih ploščadi naju je pričakal v popolni bonaci. Morje je tako mirno in tako prozorno, da lebdiva nad koralami. In ravno v tem je težava. Nikamor ne moreva vreči sidra, ne da bi jih poškodovala. Okoli pol ure plujeva prav počasi, se v plitvi vodi izogibava koralnim glavam in iščeva zaplato mivke, ki bi bila dovolj velika, da bi lahko spustila 15 metrov verige (v štiri metrski vodi in bonaci je to povsem dovolj). Pa je ne najdeva. Škoda, res škoda. Ura je bila še prava, da bi se Vesna podala v ekspedicijo in morje je bilo tako čisto, kot že dolgo ne. Z dolgim nosom se vrneva v globoko vodo in se pri tem poskuša ne zaleteti se v boomije (koralne glave) ter po olju odpeljeva med reefi na nekaj milj oddaljeno sidrišče na obali. Tukaj ni bilo težave najti mivke. Ampak. Tukaj ni koralnega grebena.

Sidrana sva in log book sva ravno napisala, ko prileti mail. Prvi danes za mene. In potem še en. In spet in spet. Do pozno zvečer. Le kako so ljudje vedeli, da me ni lepo motiti med vijuganjem skozi reefe? Zelo lepo od vseh! Torej, če je bil dan delovno miren, je bil večer toliko bolj intenziven.

med plovbo videli tudi nekaj ptičev

neka vrsta orla, zelo lep

tudi rdečkoljunov z belimi očmi je bilo kar dosti videti

plovba med naftnimi ploščadi

ogelj kar gori

tudi nekaj delfinov naju je spremljalo med plovbo

pogled iz večernega sidrišča; je pa tukaj cesta ob obali, od daleč je slišati pasji lajež ....

16. april 2020, četrtek

Merset El Qad Yahya - Shaikh Riyah , Egipt

Tako, kot včeraj, je bilo tudi danes. Le, da so maili prileteli deset minut prezgodaj. Ravno, ko sva se sidrala. In preko mailov so se vsuli telefonski klici. Kažin. Že tako ni ravno moj hobi iskanje prehodov preko koralnih glav in buljenje v sonar, kje se lahko vrže sidro in kje se ga ne sme, če me pa med tem še motijo, sem pa sploh slabe volje. In ko sva končno lepo sidrana (v drugem poskusu, prvič je sidro pri 3000 obratih popustilo) in ko začnem vračati klice in odgovarjati na maile, se moram spopasti še z Egipčansko cenzuro in ozkim pogledom domačega vzdrževalca strežnika. Dve uri čakam, da lahko začnem delati. Ah, ja... In potem delam z ljudmi, ki so preobremenjeni in ob osmih zvečer že pošteno utrujeni. Zadeva, ki bi morala niti rešena v nekaj sekundah, traja in traja. In traja.

Pa vseeno danes ni bilo vse tako slabo. Noč na jezeru je bila spokojna in današnji dan je bil tudi. Z drugimi besedami to pomeni, da ni bilo šanse za jadranje. Ni bilo vetra. Imava pa zato ob pristanku lepo polne rezervoarje vode in sveže oprano perilo. Vsaka stvar je za nekaj dobra.

Shaikh Riyah je dobro zaščiteno sidrišče. Takega tudi potrebujeva, jutri preko dneva naj bi imela veliko vetra. Upam samo, da se ne bo na sidrišče valilo preveč vala. Na tem mestu planiram vedriti do naslednjega južnega vetra. Ki bo, ko bo. Po napovedih že zelo kmalu, sredi drugega tedna. No, bomo videli.

najino sidrišče danes ...in verjetno še kar nekaj dni ...

zelo veliko ribiških čolnov

točno nasproti pa mini vojaški objekt z veliko posadke, ki naju bo čuvala pred sovražniki (hm, katerimi že ??)

verjetno so jim pripeljali večerjo? , ko se takole gužvajo okoli vozila

17. april 2020, petek

Shaikh Riyah, Egipt

Tehnika sidranja. Trda mivka in veter iz napačne smeri. Zvečer sva imela blag veter južnih smeri. Dobro sva bila vkopana v dno. Ponoči se je pa veter obrnil na severnik in precej ojačal. Proti jutru na 30 vozlov, preko dneva na dobrih 35 (govorim o konstantnem vetru, ne sunkih). To je bilo na srečo še vedno okoli 5 vozlov manj od napovedanih, ju-hu-hu!

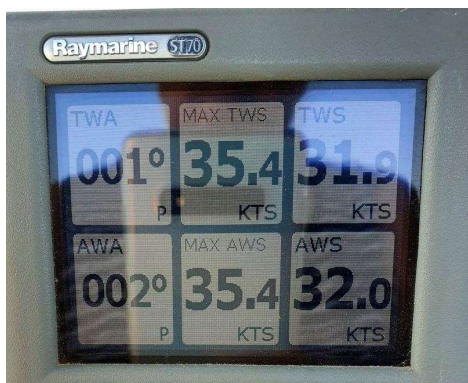
Sled barke na tracku je poučna. Dokler je bil veter blag, sva bingljala na enem koncu, ko je ojačal, se je sidro zavrtelo (trda mivka!) in je zdrselo 20 metrov, da se je spet vkopalo. Potem smo tam ostali. Prostora je ogromno, skoraj miljo daleč naju lahko odpihne, preden trčiva ob reef in 20 metrov pomeni, da sva izkoristila le en odstotek manevrskega prostora. Še dodatnih 25 metrov verige sem lahko spustil v morje, ko smo bili obrnjeni stran od obale in razmerje imava po novem 1:10. Sama sva in globine so skoraj preko celega zaliva primerne za sidranje. Panike torej sploh ni.

Če pa bi se to dogajalo v prenatrpanem sidrišču, kjer že tako ni veliko prostora za vrtenje (scope mora biti temu primerno kratek, hic!) in se veter obrne za 180 stopinj in začnejo sidra drseti in ... bi bil pa lahko kažin. Vedno se poskušam sidrati tam, kjer sem sam. Že vem, zakaj. Ja, kdor se je naučil sidranja v Jadranu, ta se lahko sidra kjer koli na svetu.

Delava in vedriva. Država je spet poskrbela za presenečenje. Ne samo to, da naokoli pošiljajo testne maile in esemese (za katere šele proti večeru povedo, da niso pravi in da naj jih prejemniki zbrisejo, hic!), spremenili so tudi navodila za pripravo dokumentov. Že spet. Tako slabe oblasti s toliko brcami v temo pa res ne pomnim. Net na tem koncu ni najboljši, a se da preživeti. Vsaj delava lahko. Že ne vem kolikič isto zadevo.

Za zajtrk sva priklopila zadnjo plinsko jeklenko. In jedla palačinke, ker nimava še spečenega kruha (varčujeva s plinom). Nekateri bi si verjetno prste oblizali, moj okus je pa drugačen. Namesto dulce, dulce y dulce bi mi precej bolj ustrezala kajla svežega belega kruha in en dober kos pršuta z olivami in sirom.

Zvečer se veter umirja in do jutra naj bi se umiril. V naslednjih dneh bo še vedno vetrovno, preveč za plovbo proti severu, bo pa v tem zalivu relativno mirno, prek 20 vozlov podnevi in precej manj ponoči. Pravi čas, da bom lahko v miru bral revijo, na katero sem naročen že od svojega petnajstega leta. Sedaj jo lahko berem v elektronski obliki. Za začetek številko, ki je ponatis številko iz leta 1950. Hmmm...

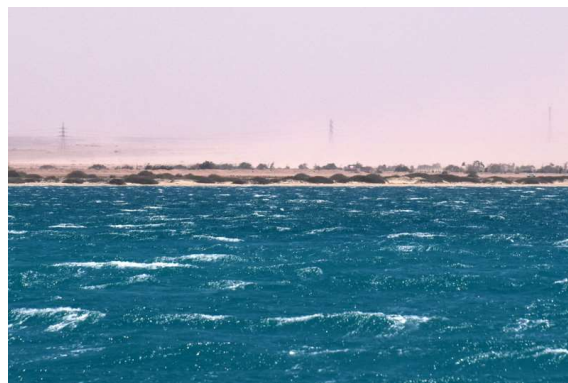
piha ....konstantno ...

včeraj zvečer so večino bark zvelkli na kopno

danes je petek, ko se ne dela; nobenega vojaka cel dan ni bilo na spregled

zaradi vetra je toliko peska v zraku, da se spodnji del stolpov sploh ne vidi

Leto 2020

Rdece morje

18. april 2020, sobota

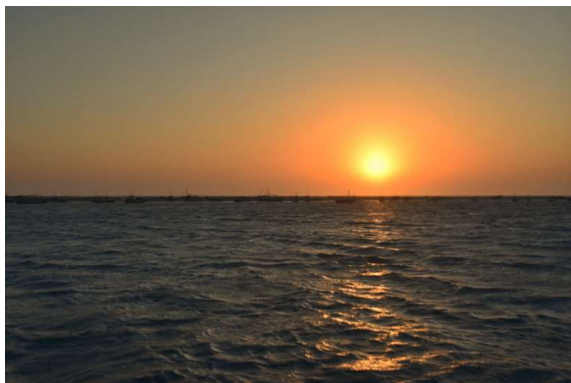
Shaikh Riyah, Egipt

Zbudila sva se v popolno bonaco. Kako drugače je danes, kot je bilo včeraj! Potem se začne veter sramežljivo pojavljati in čez dan je prijetnih 10-15 vozlov severozahodnika, pred katerim je zaliv odlično zaščiten. Spet ga je manj, kot ga je bilo napovedanega. Izgleda, kot bi to bila vetrovna luknja. Mesto, kjer piha manj, kot v okolici. Morda tudi je tole vetrovna luknja, morda je pa zato toliko ribiških čolnov na obali?

V prijetnem sončnem dnevu lenariva in opazujeva, kako ene mišice plahnijo in druge jačajo. V drugi skupini so obrazne in trebušne mišice, v prvi pa vse ostale. Kaj drugega, kot lenariti, v karanteni itak ne moreva početi. Nekaj malega sicer tudi delava, ampak danes je sobota in prav veliko nujnih vzdrževalnih del zame ni na vidiku. Še vlada, izgleda, počiva (hvala bogu!). Za Vesno je dela več in ona (poleg službovanja) skrbi tudi za ladijsko kuhinjo (jaz sicer skrbim za plovbo, samo te v zadnjem času ni prav veliko).

Bolj aktivna je dejavnost dopisovanja s sojadralci. Tu blesti Vesna in vsak dan mi postreže z novicami. Tudi danes. Novica je, da se v Hurgadi lahko kupi vse. Mar res? Midva nisva bila deležna takih ugodnosti. Pa se potem malo dopisujemo in ugotavljamo, kaj je res in kaj ne. Midva sva bila tam, ampak oni pa vedo. Ah, ja... Na koncu pametni popusti. Ker sem popustil, zdaj vem, da sem pameten. Haugh, govoril sem!

Vetra sicer ni veliko, je pa val na odprtem kar konkreten in ni za riniti proti severu, če res ni nuja. Dokler naju pustijo na miru, bova vedrila tukaj. Na Sinaju sva in na obali je vojaška postojanka. Sinaj ima v Egiptu podoben status, kot ga je imel Vis v stari Jugi. Ni previden za tujce. No, sredi tedna pričakujem obrat vetra in takrat greva dalje.

ni kaj dodati za danes.... spet delovni dan (za mene), za nekatere pa malo odklopa po norih dneh

Leto 2020

Rdeče morje

19. april 2020, nedelja

Shaikh Riyah, Egipt

Sinaj. Nahajava se v osrčju domovanja pradavne visoko razvite tehnološke civilizacije. Pravzaprav je bil strogi center njihove dejavnosti malo severno od Sinaja, na izviru nekdanj mogočne reke Jordan (ki danes zaradi namakanja okolice izgleda bolj borno kot Ljubljana v času suše). Galilejsko jezero z ogromno količino vode je že od nekdanj spodbujalo inovativnost v ljudeh, da so izumili različne tehnične pripomočke. In eden, po mojem globokem prepričanju najpomembnejši tehnološki izdelek izpred dveh tisočletij, je winemaker. Zadeva, ki naredi vino iz vode. Takrat se ji je reklo Jezus iz Nazareta. Ne glede na neobičajno ime, pa stvar v sebi skriva prefinjeno znanje alkimije, znanosti, ki določa, kako se iz ene snovi naredi drugo. Vino je fant delal iz vode brez uporabe praškov. Po metodi torej, ki tehnično močno presega današnje znanje. In jaz sem mislil, da je Mala tehnično dobro opremljena, ker ima watermaker. Ampak, ta aparat dela iz vode spet le vodo...

Danes malo bolj vleče kot včeraj, pa na tem sidrišču vseeno ni kaj posebej hudega. Nama pa delajo družbo remorkerji, ki skrbijo za delo na črpalnih ploščadih. Sidrani so v varnem zalivu. Očitno je zunaj precej drugače, kot tukaj. Enega sem opazoval, ko je vplul skozi prehod med grebeni. Ni imel lahkega dela, precej je manevriral in pri tem poskakoval morda celo dva metra preko lomečih se valov, ki so mu na tistem koncu prileteli z boka. No, višina je moja ocena, nisem bil tam, da bi lahko točno določil. Slabo miljo daleč sem nekaj časa ladjo videl v celoti in nekaj časa se je videlo le pilotsko kabino, trup je bil skrit za valom.

Nedelja je in za Vesno je to delovni dan, za mene pa gospodov. Sedim v kokpitu i-vatam-braun-boju. In pijem opojne substance (ej, ko bi le imel winemaker!) ter kadim pipo. Vse v boju proti zloveščemu virusu. Vitamin D proizvajam v največjih možnih količinah. In tisti frdamani virusi, ki bi morda lahko ušli mojemu, z vitaminom D obogatenemu, imunskemu sistemu, jih v kali zatrem že v ustih. Kar jih ne ubije alkohol, jih zapraši nikotin v dimu. Če k temu dodam še 34 dni trajajočo samoizolacijo, mislim, da sem popolnoma zaščiten. Voila!

Net nama dela in net nama ne dela. Kakor ga piči. Na srečo je vikend in ni panike. Film, ki se valijo preko pol sveta, pa tudi lahko malo počakajo. Saj, nekaj jih imava že prenesenih in večerna animacija je spravljena pod streho. Za jutrišnji večer je pa še čas.

vsak dan isti pogled na isti palmi

čeprav je danes tukaj delovni dan, je očitno prehudo zunaj, da bi šel kakšen ribič v ribolov? Skratka, žive duše ni bilo cel dan na kopnem videti ....

20. april 2020, ponedeljek

Shaikh Riyah, Egipt

Vedrija. In družbo nama delata dva remorkerja. Redno se zatečeta v ta zaliv, sidrata in počakata, da napad vetra mine. Danes je minil že popoldan. Kakor kaže, bo v naslednjih dneh bolj ali manj mirno, v petek pa imamo napovedano zelo resno vreme. Globok ciklon se premika preko Sahare proti Bližnjemu vzhodu in v Suez je napovedanih 45 vozlov vetra. Iz južne smeri. Iz smeri, iz katere je vrh Sueškega zaliva popolnoma nezaščiten. Na žalost, vetru primernih sidrišč ni nikjer skoraj 200 milj od Sueza južno. Le kam se bova skrila? Meter in pol velik val ob močnem vetru naju na sidrišču uniči. Hmmm...

Ponedeljek je, to je delovni dan. Za oba. Ponedeljki že tako niso najbolj prijetni, če so pa še delovni za povrh, pa sploh ne. Ampak bo že enkrat minil. Verjetno takrat, ko bo postal torek.

Nič se ne dogaja, še virus nama ne nagaja. Čakava. Čakava in upava, da bodo svetovni vladarji le počasi (no, čim hitreje!) sprostili svoboden pretok ljudi med državami. Tak, kot smo ga bili vajeni do sedaj. Epidemija (kolikor jo sploh lahko tako imenujemo) se počasi umirja. pa ne zaradi karantene, ampak zaradi prihajajoče pomladi. Kot vedno. Terjala je neprimerno manj življenj, kot na primer letošnja gripa (nekje sem zasledil, da je zaradi gripe v Sloveniji letos umrlo 160 ljudi - pa se nihče ne sekira zaradi tega). Tega stalinizma sem počasi sit. In, verjamem, tudi velika večina ostalih ljudi. V karanteno, mislim, sedaj verjamejo le še nekritični sledilci ljubljene vodje. Samo, ti niso merilo, ti mu bodo verjeli karkoli bo izjavil. Tudi, da je Zemlja ploščata, recimo.

edini palmi še vedno stojita in kljubujeta vetru

danes sta šla samo dva ribiča pozno popoldne v ribolov

21. april 2020, torek

Shaikh Riyah - Ras Gihan, Egipt

Veter se je dopoldan umiril, le val je še ostal na odprtem. Delava in čakava, da se tudi val umiri. Ob enajstih le izplujeva, čeprav bi bilo pametno še malo počakati. A če hočeva priti do Sueza lagano džentlmenski (aka, lagano angleski), je potrebno danes narediti premik. In ker je barka zaraščena, je hitrost temu primerno nizka. Le 28 milj sva uspela prepluti (premotorirati, hic!), pa je dan mimo. Pozno sva izplula in še precej podnevi sva se sidrala. Na koncu motoriade sva spet polna vode in spet je opranega precej perila.

Plujeva ob obali Sinaja. Po stotinah milj nizke in puščobne obale, je tu hribovito. No, pusto je še vedno, le puščobno ni

več. Vegetacija je prisotna le v okolici Al Tura, vse ostalo je kamnita in peščena puščava. Zaslediva pa na hribih zanimive barvite črte. Ljudje bi rekli, da so to geološke plasti, pa ni tako. To so naslikali vesoljci pred več kot dvema tisočletjema in te črte imajo poseben pomen. Vesoljski načrt za winemaker so. Saj smo vendar na Sinaju, mar ne?

Interneta tukaj ni. Pričakovano. Saj tudi ljudi ni. Občasno uloviva šibek signal z druge strani morja, pa si z njim ni kaj dosti za pomagati. Kak mail včasih gre preko etra, to je pa tudi vse. Zvečer oba narediva, kar nama je ostalo nenarejenega preko dneva, a vse skupaj ostane na Mali. Hja, vsaj to imava urejeno, da lahko delava off-line. Ko se premakneva dalje in prideva v bližino obljudenih krajev, pa pošljeva vse skupaj v Deželico. Tudi dnevnik.

Jutri načrtujeva izpluti z zoro, imela naj bi krmni veter in prijadrila (upam!) bova daleč proti Suezu. Kot kaže, pa za pranje in podobne zanimacije ne bo primeren trenutek. Motor bo miroval. Tak je plan, ampak, za plane se itak ve, čemu služijo...

sredi morja kol, ki označuje plitvino

kot bi nekdo črtal po hribih z različnimi barvami... zelo slikovito!

sneg v hribih ?

... ne, ne ... je kar pesek ...)

sredi ničesar manjša vojašnica; vsi vojaški objekti so dokaj slabo ohranjeni/narejeni; daleč naokoli žive duše ... pa ne zaradi korone

sidrana pred visoko goro

sonce je počasi zahajalo in ribiči gredo v lov

seveda so se potem dokaj blizu naše barke peljali, da so si naju ogledali #diskretno#

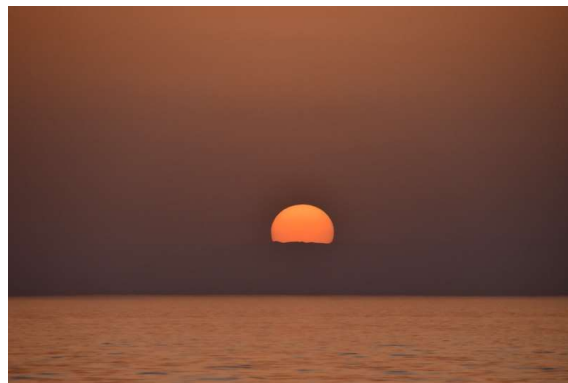
čeprav je puščava, je treba smetiti kar tako kjer ti pade iz rok?

večerna hitra hoja ob morju

vidljivost je bila dokar dobra, ti fleki so videti odmrle korale; skoraj bi že šla v morje, ko zagledam spet meduze

... za devetimi gorami je šlo sonce spati ...

22. april 2020, sreda

Ras Gihan - Ras Sudr, Egipt

Ob zori sva izplula in ob zori sva priplula. Vmes sva prejadrala 75 milj, kar je za obraščeno Malo in popolnoma krmni veter kar dober rezultat. Razen nekaj milj na začetku in koncu, sva celotno pot premetuljirala. Na skoraj metriskem valu to ni enostavno. Hvala, Raymarinko! Večino časa je napor krmiljenja zmogel na stopnji tri od devet, le, ko se je veter dvignil na 6 Bf, sem ga preklupil na peti nivo. Ja, ko v Sueškem zalivu vleče z juga je to pametno izkoristiti. Ni prav pogosto tako. Enkrat ali dvakrat na mesec za nekaj ur. In današnji veter je bil idealen. Dvignil se je z zoro in utihnil ob sončnem zahodu. Vmes ga je bilo za 4-6 Bf. Ponoči se bo obrnil na severnik, ampak saj sva sidrana in (vsaj malo) zaščitena pred takim vetrom. In jutri vetra spet ne bo. Jutri se odpeljeva v Suez, počasi, po zajtrku. Še dobrih dvajset milj imava do tja.

Pa ni bilo vse tako lepo. Maili so prihajali kot po tekočem traku. Ko bi bil to kak drug dan, bi bilo v redu, danes pa res nisem mogel nuditi strankam usluge, kot se šika. Vseeno sem moral malo sugerirati Raymarinkotu, kako naj vozi metuljčka. Veter le ni bil čisto konstanten. Pa še signal mobilne telefonije je bil sredi morja na nekaterih predelih malo zapleten - z drugimi besedami, ni ga bilo. Za povrh s(m)o pa še vsi živčni zaradi obupne zakonodaje in človek hitro kaj

narobe reče. Izgleda, da bo današnji večer še dolg, preden bo vse spravljeno pod streho. No, do jutri zjutraj bo že.

Sidrišče je spet roadstead. Popolnoma je odprto proti jugu. Ko sva se sidrala je sicer veter jenjal, val je pa ostal. Uro ali dve naju je še zibalo, preden se je morje toliko umirilo, da je bilo bivanje na barki znosno. Če ne bi bilo prepozno, bi se prilegla dobra večerja. Od quick soupa se težko živi, kaj drugega se pa težko kuha.

spanje na tem sidrišču ni bilo ravno mirno... no, ampak je bila pa okolica barvno čisto usklajena z Malo

metuljčkanje

levo, desno, smo se svaljkali, težko pred compom z očmi loviti številke, tako, da sem mogla večkrat prekiniti delo

tukaj se lepo vidi odziv vode, ko smo se nagnili na desno stran

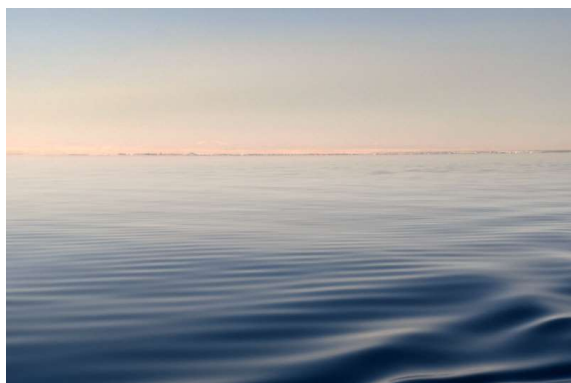
23. april 2020, četrtek

Ras Sudr - Port Suez, Egipt

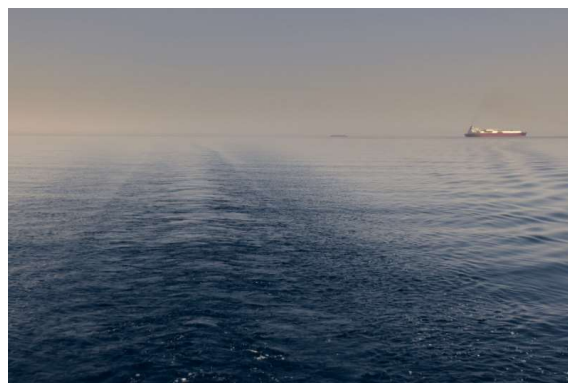
Ponoči je bilo še nekaj zibanja, jutro je popolnoma mirno. Dan tudi. Delava. Opoldne se odsidrava in po olju odpeljeva proti Suezu. Sled za barko me spominja na sled ladje na mirnem morju, le da je vse skupaj pomanjšano. Takoj dobim asociacijo na parobrod Mala. Vesna pere s svežo pridelano vodo in električno, jaz pazim na ladje v okolici. Ena nas je celo poklicala in prosila, če ji damo prostor pri sidranju. Seveda ji damo. Itak smo pa dobro miljo stran. Kapitan je očitno malo živčen ali pa ima slabe izkušnje s pleasure craftom. Kakorkoli, po več kriterijih mu dam prednost, pomorskih in etičnih. In ne nazadnje, po tistem, ki temelji na zdravi kmečki pameti in upošteva razmerje mas pri trku.

Pred lukco Suez je sidrana jadrnica. Francoz brez znanja angleščine, sicer pa prijazen dečko. Z rokami ga nekako prepričam, da je bolje za valobranom, kot v yacht klubu, ki je precej na odprtem. Sledi mi na sidrišče za valobranom. Malo me peče vest, ker - kaj pa če sem mu narobe svetoval? Kaj pa, če veter ne bo pihal tako, kot sem jaz razumel napoved? Kaj pa, če se mu kaj zgodi? Za vsak slučaj pobaram capt. Heebija, kaj on meni? Ne meni nič, hic!

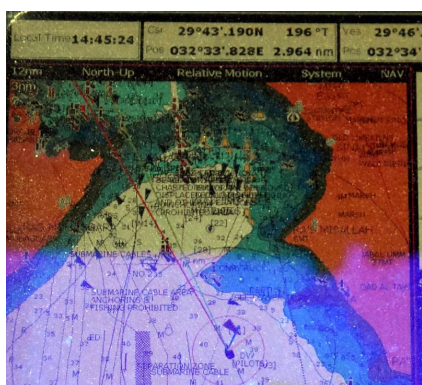
Kakorkoli, nocoj bo še mirno, veter začne vleči jutri preko dneva in se nadaljuje v noč, soboto bo pa spet v redu. Današnja napoved je tudi malo blažja, "samo" 38 vozlov bomo imeli in ne 42. No ja, nekaj prihranka je že.

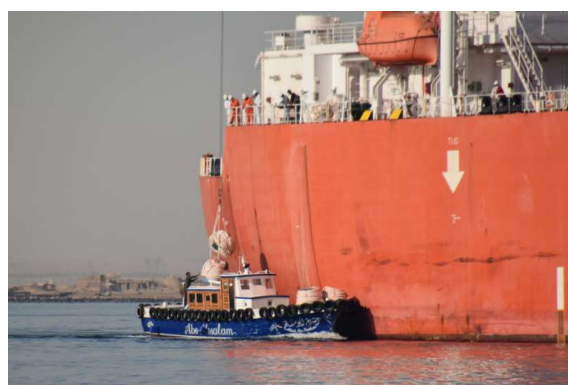
morje kot olje

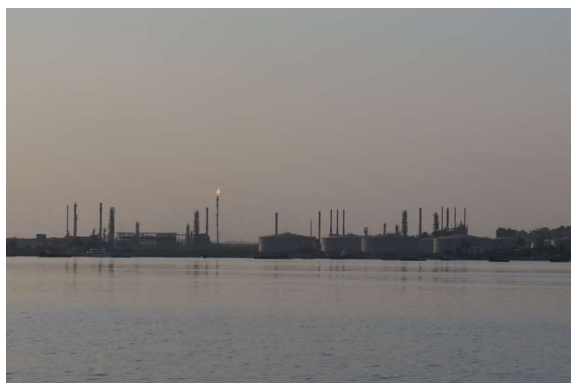
Mala za seboj opazno pušča sled

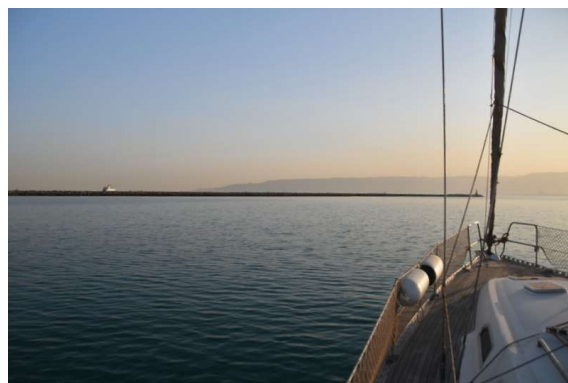
ogromno plovil v Suez

ogromne bale spuščajo na Pilota

okolica ni najbolj zanimiva

sidrana za valobranom

po 37. dneh končno na istem sidrišču tudi jadrnica, ampak kaj, kapitan ne zna angleško skoraj nič

24. april 2020, petek

Port Suez, Egipt

Noč je minila mirno, jutro tudi. Potem se je pa začelo. Proporcionalna jakosti vetra se je zasedenost sidrišča za valobranom polnila z ribiči. Ob desetih dopoldan, ko je začelo močno vleči, jih naštejemo blizu 70. In tri jadrnice. Francoska Cetus, ameriški katamaran Pied-a-mer III in slovenska Mala. Toliko plovil na kupu nisem videl že lep čas. Je pa to dober znak, da je sidrišče v redu.

No, bilo je, dokler je vleklo z juga. Ko se veter začel obračati, se je sidrišče hitro spraznilo in po uri manevriranja ribiških bark, smo ostali na sidrišču samo še trije. Trije turisti. Kmalu je tudi postalo jasno, zakaj. Val v pristanišču, ki v diagonali meri precej nad miljo je v močnem vetru pošteno visok in strm. Premec se konstantno potaplja pod valovi, ki perejo prah s sprednjega dela palube. Tako bo še prvi del noči, potem se bo umirilo. Upam.

Sončne celice so bile danes bolj malo koristne. Pa ni oblačno, kaj šele deževno. Sončno pa tudi ni. Prašno je. Zajela nas je prava peščena nevihta. Kot v filmih, le karavan tukaj ni. Namesto njih so ribiči. Nekateri naši nadebudni pomorski pisci bi temu rekli peščeni vihar. Samo, beseda vihar je na morju rezervirana za čisto drugo vrsto vetra. Tako, ki ga Mala ne preživi z lahkoto. Peščena nevihta je precej bolj primeren izraz za veter s konstantno hitrostjo malo pod 40 vozli.

Vesna, ki se je odpravila v kokpit posnet nekaj fotografij, se je odločila za podvodni fotoaparatus z upanjem, da je prahoodporen. Vodoodporen je, to je že zdavnaj preverila. Se pa na fotografijah kaj veliko ne vidi. Razen vseobsegajočega oblaka prahu. Kot bi bili v ljubljanski megli sredi zime.

Heebi se je končno oglasil. Nagovor je začel z maj-frend. Ufff... neugodno prijazen je. To bo drago, se bojim. Zmenim se za polnjenje plinskih jeklenk. Upam, da bo držal besedo. Pošljem mu tudi seznam zelenjave, ostalo se menimo jutri. In potem čim prej preko kanala. Ampak kam? Hmmm... morda sva naredila pa napako, da nisva iz Egipta zavila proti jugu. V Somaliji bi naju pričakali z odprtimi rokami. Prepričan sem v to.

zjutraj ob 9,30 je bil samo veter

dve uri kasneje polno peska = to so original barve; ista nastavev fotiča kot dve uri predtem

vsi ribiči so se prišli na naš konec skriti; očitno ne lovijo v takem vetru in valu (menda pa je na hrvaškem normalno, da v takem lovijo s takimi čolnčki?)

zapoznili ribič se trudi sidrati

dobro narejen nasip

nekaterim fotografijam sem popravila barve, ta je nepopravljena ... obale se skoraj ne vidi, toliko je peska v zraku;

s sosedom se še ne pozna, zato se opazujeva vsak s svojim fotičem :)

... pa še eni zapozneli ribiči

itak več ali manj cel dan za compom; pa vmes dvignem pogled kakšna čudna svetloba je v salonu in stopim v kokpit, vse rdeče .... samo ni mi jasno zakaj se reče rdeče morje, če je pa zrak rdeč? malo heca; teorija sodobnih znanstvenikov je, da se ime r

25. april 2020, sobota

Port Suez, Egipt

Veter je pozno zvečer lepo upadel in noč je bila v redu. Ko se odsidrava, preverim pozicijo sidra na najini sledi na instrumentih. Niti za meter se nismo premaknili, pa smo imeli močan veter iz dveh nasprotnih smeri. Sidro se namreč v blatu lepo zavrti in drži dalje, če je le razmerje med globino morja in dolžino verige dovolj veliko. Midva sva ga imela 1:10. Za nami se je sidral katamaran, ki se ne more odsidrat, ne da bi plul preko Male. Pač ni mislil na to, ko je včeraj vrgel sidro. Američani se potožijo agentu in potem se skupaj z agentom hihitava. Saj so se vendar sami sidrali tam potem, ko je bila Mala že nekaj časa sidrana. To je nekaj podobnega, kot ko je Han klical na ambasado, da nima elektrike.

Ob desetih smo privezani na zmahan ponton z zvenečim imenom Port Suez Yacht Club. Marinero (menda je šef kluba), Karkar po imenu, se že od daleč dere, Hakuna matata. Brane ve, zakaj. Ko smo pripluli, je flegmatik Brane na vsako njihovo novo željo odgovoril s hakuna matata. Pa se nas je vseh skupaj prijel temu primeren vzdevek. Tudi barke. Mala je

v Suezu dobila nick name in jo vsi poznajo le kot Hakuna matata. In, logično, ko nas je zagledal, je takoj zavpil Velkom-bek-hakuna-matata!

Pravila za tranzit kanala so spet drugačna in pobrali so nam nekaj penizov več, kot sem računal. Zaradi interventnega zakona o koronavirusu. Plačati je treba dodatno immigration, security in quarantine (ob izstopu iz države?!) v konkretnem znesku 250 evrov. Korona-nategunac, da lahko poberejo denarce. Še en rezultat nategunca svetovnih razsežnosti. In zaradi tega zakona bi morali plačati še dodatnih 13 evrov na dan ekstra stroškov varovanja v jadralnem klubu. Varovanja na pontonu, katerega pa ne smemo zapustiti. Kdo bi to razumel? No, saj razumem. Izkoristili so priliko in pobirajo raji, kolikor morejo. Vojni dobičkarji!

Danes se končno nekaj dogaja. Vsake toliko je kdo na pomolu in se dere kaptaan (no, ali pa Hakuna matata in le izjemoma Anton). Karantenec je prišel naju oba ustrelil v čelo, ugotovil, da imava primerno temperaturo (na termometru je pisalo 35,1) in odšel. Pa sta prišla dva strokovnjaka izmeriti barko (ki je ni treba, ker meritev že imajo in je tokrat niti ne bomo plačali) pa sta me vprašala, koliko je barka velika, nekaj silno računala in odšla. Pa je prišel imigracijski policaj, si naju ogledal in odšel. Pa je prišla vojska, pobrala fotokopije dokumentov in odšla.

Karkar je prinesel plin. Mali od palube v yacht klubu je prinesel zelenjavo, Heebi pa kruh. Heebi je bil pri Mali veliko krat, vsakič z novimi željami po novih fotokopijah papirjev. Varnostnik je zvečer odnesel smeti. To zato, ker je treba v korona časih vse smeti dezinficirati, kar stane precej soldov. Ampak, to je potrebno narediti samo podnevi, ko te oblast vidi. Ponoči se vreče enostavno odnese v kontejner in je zadeva rešena. Barko sem nekaj ur spiral (nedovršna oblika glagola sprati). Spral nisem veliko. Prah je nalepljen povsod, tudi na primer, na vse štrike in pripone. No, da sem to lahko počel, sem moral najprej popraviti puščajočo marinsko napeljavo za vodo. Cev je bila popolnoma počena in zalepljena s silver tape. Jasno, da ni držalo vode. Moj silikonski trak ne naredil toliko čuda, da sem lahko opral barko. Kaj bo jutri se nisem sekiral. Drži vodu, dok majstori odu.

Ramadan je in na palubi ni vljudo jesti, pod palubo pa tudi ne. Slednje ni povezano z ramadanom, ampak stalnimi klici kaptaan. Ne da se v miru živeti, kaj šele jesti. Še pes ima rad pri jedi mir. Šele, ko gredo domorodci na večerjo je toliko mira, da greva lahko še midva. Prava vzorna vernika sva postala silom prilike.

V Suezu sva torej končno privezana. 300 milj proti vetru sva dobro zvozila. Zakaj? Zato, ker sva jih zvozila z vetrom. Ali pa brez vetra. In nikoli v veter. In nič plovbe ponoči! Ja, tako je to, če ima človek čas. In jadralci morajo imeti čas. Za teh 300 milj sva potrebovala 40 dni, kar je povprečno 7,5 milje na dan. Vau! Pet peščenih neviht sva prestala, prvo v Port Ghalibu in zadnjo v Suezu. Barka je tako zaprašena, da se še lep čas ne bo očistila. Pravi tropski dež bi potrebovala. In to tak, ki traja in traja in traja... Dneve in ne ure.

Jutri, upam, odplujeva v Ismailijo. Ob šestih zjutraj. In tam bo nekaj časa najin novi dom. Toliko časa, da bodo v Mediteranu odprli meje. Upam, da bo to kmalu.

sveže pečen kruh za zajtrk

pa se spet peljemo mimo mesta Suez

ko se peljemo dokaj blizu, vidimo, da je tudi mošeja čisto rdeča od peska

cpt. Heebi organiziral dostavo zelenjave

malce drugačen por, z zelo lesenimi listi, količina je večja kot je bilo mišljeno :)

doktor za karanteno, za korono, specialist!

sosedu francozu je tudi nameril le 35,2C temperature ..

26. april 2020, nedelja

Port Suez, Egipt

Akcija bi se morala začeti ob 6:00, zato si budilko nastavim za ob 5:00. Ampak. Tako, kot skoraj vse tukaj, tudi to ne štima. Deset do petih je pred barko dretje "kaptaan-hakuna-matata-ju-liv-nau". Aja? Vesna ga nahruli, da naj se drži tistega, kar je rekel še ob enajstih zvečer ali pa naj sedaj mirno stoji pred barko in čaka, da se midva urediva in ga povabiva na krov. Najprej tuš, pa vece in kavica. In grižljaj, preden stopi v veljavo ramadanska prepoved. Ne zdi se mi vljudno, da bi se basal v pričo pilota. Še odvezat moramo en mali kup vrvi in potem gremo. Ob pol šestih. Sosed, Francoz, se ni toliko bunal in on je izplul ob petih. Pa smo ga kmalu prehiteli. Mala je zaraščena in sem zato navil obrate na 1800. S petimi vozli se mi zdi, da sem počasen, pa je Cetus še počasnejši. Med tri in štiri vozle jo trajba. Na cilju smo tako dve uri pred njimi.

Razen da smo videli delfine v kanalu, pa ribe, ki hodijo po vodi z repom, se ni zgodilo nič posebnega. V primerjavi z včerajšnjim dnevom, pravo dolgočasje. Zato se pa zaplete v Ismailiji. Privez je krmni s premčnim šrikom na bojo. Nič posebnega, če ne bi bila boja ogromna in od pomola oddaljena 50 m. Tako dolge vrvi, ki bi šel skozi uho in nazaj na bitvo,

nimam (ok, ok, imam, pa ga nočem dati v to svinjsko vodo). Marinerota z dingijem ne premorejo. Ni druge, za pomoč naprosiva sosede in eden skoči v svoj dingi in naju priveže na bojo, drugi ulovi vrvi na obali. Voila! No, marino bova plačala marinerotu in ta ne bo dal sosedoma nič bakšiša za pomoč, jasno. Ga bom dal pa kar sam. Flaško bomo odprli, obljubim.

Midva sva tako pristala v Ismailiji. V zaporu. Je pa to do sedaj največji zapor, v katerem sva bila. Lahko se sprehajava po celem yacht clubu. Nekaj sto metrov je lahko dolga najina sprehajalna pot. In lahko skozi rešetke ograje opazujeva, kako je na oni strani črte. Zunaj. Na prostosti! No, vsaj nekaj bark je tukaj in mislim, da je to edini "hotel", ki je v Egiptu še odprt za tujce. Očitno bomo vsi tukaj prisotni složno čakali na trenutek, ko se Grčija odpre. Ali pa katera druga država. Samo meni izgleda, da bo Grčija najprej. Mah, v primerjavi z ostalimi zaporniki po svetu, sva jo še dobro zvozila, zapor sva prevažala s seboj in bila vsaj na nekaj mestih in ne samo na enem. No, sedaj je tega konec. Od tukaj dalje ni več poti, dokler je vse zaprto.

Zvečer se nama pridruži sosed, ki naju je privezal. Avstralec Bob, sedemdesetletnik, ki sam jadra okoli sveta. Od Langkawija ni več videl trgovine z alkoholom. Razumljivo, da je bil navdušen nad valuto bakšiša. Sem bil pa presenečen, da se nam niso pridružili ostali. Se mar toliko bojijo virusa? Pravzaprav sva šele sedaj prvič v neposrednem stiku z ljudmi, odkar so nas vse stlačili v zapor. Me prav zanima, kako se bo to razpletalo jutri in v prihodnjih dneh.

prah je pustil globoke sledi na bokobranu

na Cetusu živi zadnjih 25 let 70 letni Francoz, ki se je bolj malo naučil angleško (ali pa se dela francoza?)

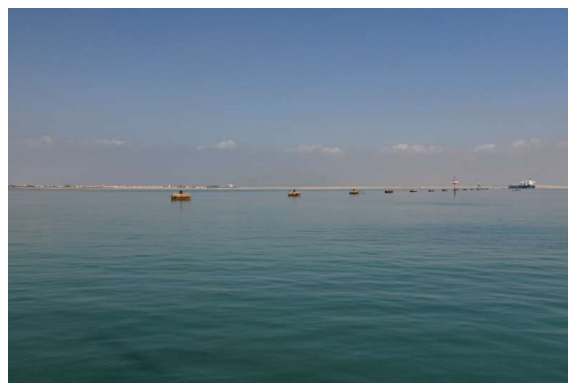
Cetus je izplul pol ure pred nama, pa sva ga ujela; njegov pilot je večino plovbe prespal z masko na obrazu

naš pilot je znal izredno slabo angleško, tako, da kakšnih hudih razgovorov nismo imeli; je pa ponosno pokazal fotko svoje punce (lepotica)

no, tudi delfini plavajo po kanalu ... zanimivo

boje namenjene predvsem velikim ladjam

ribiči ...

ribič postavil štango na čolnič in obesil eno veliko cunjo, pa je lepo vštric z ogromno ladjo plul ...

letovišče, dokaj razpotegnjeno, za višji standard

on lahko jadra, mi pa ne smemo ....

zanimivo je bilo gledati kako te ogromne ladje rinejo tako maso vode

zastava je že kar obdelana

27. april 2020, ponedeljek

Ismailia, Egipt

Končno imava (zasilno) delujoč marinski internet. Rezultat? Danes je na vrsti moj telefon, jutri bo Vesnin. Posodobim 76 aplikacij. Telefonček se trudi in je zaposlen za cel dan (iz tega se da izračunati hitrost interneta). Še nekaj filmov gre na disk in marinski net je izkoriščen do konca. Skupaj je to štiri gigabajte, kar bi me preko Vodafona stalo okoli dva evra. Na prvi pogled ugodno, če pa računam, da marina stane 20 evrov na dan, pa kalkulacija ni več tako dobra. Poleg tega bi brez posodobitev naši telefoni čisto v redu delali in brez filmov se tudi da živeti.

Na vrsti je čiščenje Malinih vojnih ran, ki so ji jih prizadele peščene nevihte. To čiščenje je stalnica že nekaj časa in, bojim se, da bo tako ostalo tudi še vsaj v bližnji (beri: korona) prihodnosti. Prah se vsuva iz prav vsake pore. In teh ima (vsaka) barka veliko.

Dvignila sva tudi mizo v salonu. Filmi se bodo gledali samo iz klopi in ne iz postelje. Zato bova pa lahko mirno jedla v teh ramadan-korona časih, ne da bi koga s tem prizadela. Hja, to je kompromis, ki sva ga morala sprejeti na 36 čevljski barki. Pa tudi nekaj metrov več ne bi veliko pomagalo, posebej ne na čartersko orientirani barki, kjer so glavne zadeve kajute za spanje. Tam nekje okoli 80 čevljev bi morala Mala meriti v dolžino, če bi hotela imeti dva salona, enega za kino in drugega za kosilo (in še eno kabino za kuharja in hosteso, se razume). No, za to razliko se pa že potrpi in v kinu občasno sedi.

Noči so še prijetne, podnevi je pa že pošteno vroče. Vidi se, da smo sredi kopnega, sredi puščave. Dnevna nihanja temperature niso več tako benigna, kot na morskem sidrišču, kjer voda služi kot odličen regulator. Pa se odpraviva v vročem in soparnem (sredi puščave je danes padlo celo nekaj kapljic dežja!) popoldnevu na sprehod po yacht clubu. Koliko prostora je v tem zaporu! Toliko ga nisva imela že vse od začetka korona-časa. Če sta čas in prostor nastala v velikem poku, kaj le je nastalo v trenutku izbruha korone? Korona-čas in korona-prostor? Za prvega upam, da je kratek in za drugega vem, da je majhen. Pa saj nas teorija strun uči, da niso vse dimenzije enako velike, mar ne?

Sprehodiva se mimo dveh oštarij, bazena, otroških igrišč in ne nazadnje gredice za cvetlice, kjer bujno uspeva - paradižnik. Celo plaža je. Če se temu lahko tako reče. Saj, nad vodo je čisto v redu, voda je pa prečudovite čokoladne barve in gosta kot kavbojska kava. Ni pa v njej krokodilov, so nama zatrdili. Baje ne preživijo v taki brozgi.

Popoldan in večer mineta delovno. O tem raje ne bi pisal, naj te spomine čim prej obdela zob pozabe.

tukaj prideš do izhoda, kjer te varnostnik ustavi in ne smeš naprej

pogled skozi ograjo kot v zaporu :) ... malo heca

celo mini bazen s čisto vodo je, ne vem pa še komu je namenjen (premalo globok za plavanje)

sem le uspela spraviti vse nas na eno fotko ... osem nas je, z varnostno razdaljo več kot 2 metra :)

žal zoomirane fotke s telefonom niso najboljše

takole prinesejo hrano do barke (menda so dvojne cene tukajšnjim trgovinam)

kapitan razmišlja ....

registratorji varnostnikov ... pri nas bi že zdavnaj romali v smeti, tukaj pa ni pomemben izgled, le, da je še uporabno

28. april 2020, torek

Ismailia, Egipt

Kar nisem naredil včeraj, sem nadaljeval danes. Posodobil sem operacijski sistem in vse pred nameščene aplikacije na svojem telefonu. Jutri je na vrsti še Vesnin. Seveda, brez filmov tudi ne gre. Spet jih je nekaj več pri nama in nekaj manj še ne ogledanih v Ljubljani. Samo. Prenašam jih že, gledam pa ne. Prenašam jih zato, ker je ravno prilika, gledam pa ne, ker se mi jih ne ljubi. Mogoče danes...

Prav veliko se ne dogaja. Malo čistiva barko, malo delava, malo klepetava s sosedi. To slednje je res "malo". Skoraj nihče se ne druži. Vsi se držijo zase. Hecno. Take komune nisem navajen. Po navadi sem se obiskov moral izogibati in sem pošiljal Vesno v boj. Ona je precej bolj družabna, kot jaz in ji to ni bilo odveč. Tukaj pa ni nikogar na obali. No, upam, da je to le prvi vtis.

Danes so odprli laundry. Nov, velik pralni stroj so dali iz polivinila in določili ceno pranja. Tri in pol dolarje za devet kilogramov. Presenetljivo, cena sploh ni visoka in na noben način ni v skladu z ostalimi cenami (za nas, turiste) v deželi,

kjer je na oblasti razizem (še bolje rečeno, apartheid) in bele striktno zapirajo v gete (tukaj jim rečejo resorti). Ker je pralnica le nekaj 10 m od barke, jo bova verjetno s pridom izkoristila. Samo, ne še danes. Jutri. Ali pa kdaj drugič. Manjana.

Vsak dan ob mraku poskrbijo v mestu za zabavo. Velika fešta mora to biti, ko se pa iz zvočnikov sliši toliko petja. Zvočnikov je veliko in so enakomerno razporejeni po celem mestu. Locirani so na ošpičenih stolpih, ki spominjajo na peršinge. Kakofonija je izvedena v neverjetni usklajenosti.

Capt Heebe je poslal fotke, ki jih je naredil z nama v Suez; zelo rad se slika

le kam gredo te ribiške ladje loviti ribe? v kanalu ne smeš, do morja je pa vsaj 40 milj

v tej marini je tudi jadralni klub, samo zaradi korone nimajo člani/športniki pravice vstopa v marino

pa še ena iz kanala

29. april 2020, sredo

Ismailia, Egipt

Marinski net danes ne dela. Pa ni panike, bomo pa jutri downloadali. Glavno, da imam dober net za delo. Ta je preko telefona. Sprehodim se sicer malo po marini in testiram, kje bi bilo bolje, pa nisem našel dobrega spota. Očitno je težava kje drugje in ne v jakosti signala.

Iz ambasade mi sporočijo, da v Egiptu ni v veljavi noben protikoronski zakon, ki bi tujcem omejeval gibanje, domačinom pa ne. Tukaj, so mi zagotovili, niso rasisti in njihov režim ni apartheid. Na vsak način pa, da jaz v nobenem pogledu nisem črn. Jah, če bi padel v to mlakužo pod kobilico, bi bil črn. Definitivno.

Brozga v jezeru pred Ismailijo je taka, da niti za pomisliti ni, da bi lahko delal vodo. Filtri bodo fuč v minuti. Watermaker torej konzerviram. Sedaj lahko to delam vsak teden, če le želim, saj imam praktično neomejene količine soduim metabisulfita. 2,5 kg sem ga za nekaj evrov dobil iz Kefa v Ljubljani. Na zadnje pred tem sem za 200 gramov v Puerto Ricu plačal 50 dolarjev. V Ljubljani je torej (glede na količino pakiranja) deset krat ceneje. Razumljivo. Kefo ni navtična trgovina.

Popoldan nama pripeljejo hrano in pijačo, ki sva jo naročila. No, približno tak asortiman in take količine, kot so bile naročene. Vode je 90 l namesto 18 in nekaj stvari je manjkalo. Ah, ja... Jutri odpreva štant z vodo na pomolu. Mogoče se bova lahko šla pa dober posel v teh frdamanih korona časih. Problem pa zna biti ramadan, ki prepoveduje pitje vode pred

mrakom in policijska ura, ki nastopi z mrakom in prepoveduje prihod do štanta. Ma, bomo že kako zmutili...

jadro home made ... pa očitno zadošča potrebam čolniča; odlično kako se znajo vse stvari uporabiti !

..kdo bo hitrejši?

30. april 2020, četrtek

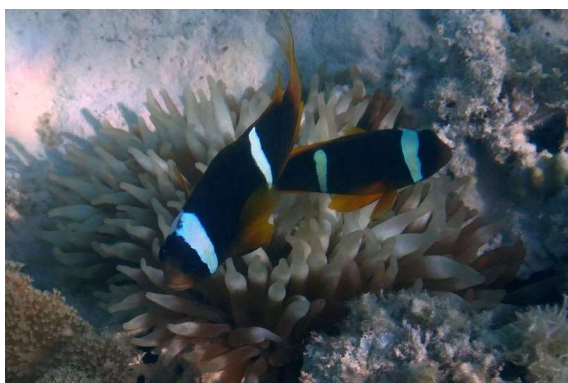
Ismailia, Egipt

Sredi dneva pomolim glavo ven in dve barki manjkata. In dve barki sta viška! Hmmm... sploh nisva opazila, kdaj so odšli in še manj, kdaj so drugi prišli na njihovi mesti. To je lahko samo popoldan in popoldan ni bilo nobenega kravala na pomolu. Zanimivo. Zanimacija, da se pozanimam, kdo so prišleki. Pa ne danes. Danes ni časa. Danes sem polno zaseden. Danes klepetam z Bobom. Manjana...

Vesna je oddala še zadnji dedeve in po novem ima tudi ona dovolj časa. Dovolj časa za telovadbo. Ja, čisto pravo telovadbo, ki je nikakor ne gre mešati s televadbo. Tri dame iz marine, Ester, Marija in Vesna, se povzpnejo na teraso in začnejo razgibavanje s počepi, sklecami in podobnimi zadevami. Dobro uro telovadijo in potem še približno toliko časa klepetajo. Brez hladnega piva. No, malo socialnega življenja se je pa vseeno le začelo.

Noč je prijetno hladna, dnevi pa že kar vroči. Okoli tridesetih stopinj se vrti dnevna temperatura. Še nekaj dni nazaj bi sprehod po soncu čisto dobro del, danes ne več. Gibanje po zaporu je preračunljivo. Iz ene sence v drugo po najkrajši poti.

Vsi v klubu spremljamo situacijo v Sredozemlju. En je bolj pameten od drugega, pa vsi skupaj nič ne vemo. Kdaj se bodo odprle luke? Me je že imelo, da bi napisal vprašanje na našo ambasado v Atenah. Pa itak že vem odgovor. Nekaj v tem stilu bi bil: "Nič se še ne ve, ko bo kaj novega, vas obvestimo." Več, kot 150 držav sva v življenju že prepotovala, pa nikoli nisva potrebovala konzularne zaščite. Zelo verjetno je tudi sedaj ne bova.

ostali so le še spomini na snorkljarijo .....(